

در

فصلنامه علمی و فرهنگی
پژوهش‌های فلسفی و ادبی
شماره ۱۷۳۵۸

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب: اصطلاحات کلامیه و فلسفیه - سید محمد باقر صدر	
مؤلف: سید محمد باقر صدر	مترجم: _____
شماره قفسه: ۱۷۳۵۸	
جمهوری اسلامی ایران	شماره ثبت کتاب: ۲۰۷۵۲۳

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
تاسیس ۱۳۰۲

۱۶۳۵۸
۲۰۷۵۲۳

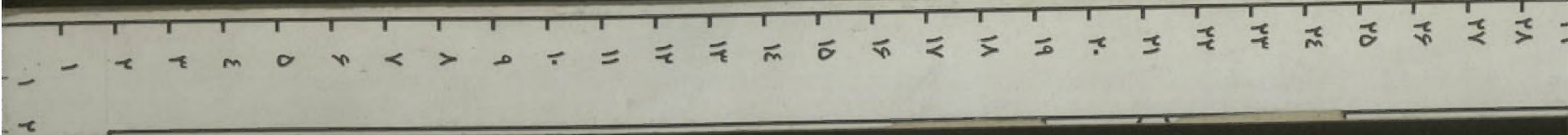

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب: اصطلاح کلامی - جلد اول - مصنف: آیت الله العظمی	 ثبت ملی ایران شماره ثبت کتاب
مؤلف: محمد باقر خراسانی - مترجم: ...	
شماره قفسه: ۱۶۳۵۸	۲۰۷۵۲۳

فصل اول در بیان اقسام کلامیه
 فصل دوم در بیان اقسام کلامیه

۱۶۳۵۸
 ۲۰۷۵۲۳

موحده ساکنه و پس از آن تا فوقایه و بعد ازین مجید از بها یعنی فو این نه
 اتباع یعنی متابعت **الرابع** اوقایه که بعد از کاف باء یکقطه است و بعد از باء
 تا و دو نقطه است یعنی کون کردن است **سورة التثنية** در پنج کلمه است
الاول صدق قیچین فیم الدال **الثانية** قال لا یخذلک و نیزه قطع هر دو
الثالثة فلیدینک بعد از باء دو نقطه باء موحده بعد تا و شده فوقایه
الرابع قان تلو و الفیج تا و سکون لام و ضم واو و شباع که در واو
 خوانده شود زیرا که در مثل کون ضارع لوی یعنی چیدن ز بدن است از شاد
 حق یا حکم حق یا بر قرائت مشهور و از بعض قراءه فیم لام و سکون واو و کاتیه
 که جمع می یعنی متفرق شدن و اداء شدت و اداء حق افادون است **پنجم**
 فی الذی لیه الاستقلال فقیح وال سکون راه هر چند فقیح را نیز قرائت شده است
 و کین متداول نیست **سورة المائدة** و فیها تکیلات **الاول** لا یشر
 کبر لام و قطع همزه **الثانية** یبانی ادم سکون باء و فتح نون و سکون باء یانی
 یعنی خرد و پروم **الثالثة** قافوا بالعقود فقیح همزه **الرابع** یاسنی و اسیمک

الذی

المائدة

فکون

فکون کبر همزه قطع هر دو و جاف و کون کون **سورة فوادى** فقیح یا **ب**
 یا ایها الذین آمنوا علیکم انفسکم فقیح سین تا مفعول علیکم بود و کبر که
 فصل است یعنی از موا **سورة انفعام** و فیها تکیلات **الاول** انما
 فوا یستقیم التون علی ان و معنی خبر از چنانچه در انما کما پیش است معنی پر
الثانية انظر و اکید کذا فوا یخفف ذال **الثالثة** ولا تکرر فقیح الباء الفیج
الرابع انما فوا فی شبه یرجم و نون هر دو باء باشند **پنجم** انما فوا
 فقیح عین **سورة المعز** ایشین بعد از میم عین و نقطه و زاء نقطه و راست
سورة یقل و الذی کون با همزه سه فقام و تدان و کبره در ثانی **الثانية** وینا
 قیما کبر قاف **سورة اعراف** فیها احدی عشر کلمه **الاول** و قیما و فی انظر
 البیک فقیح همزه و ضم طاء و سکون راه **الثانية** فوادى بشباع ضممه و اد
الثالثة سواتکم فقیح سین و سکون واو و فتح همزه و سکون الف بعد از همزه
 و کبر تا **الرابع** سادیکم فقیح همزه بدون واو **پنجم** فذ و فها تا کلى
 سکون لام فقل **سورة** ان فوا و فیه همزه و فیه باء و فیه آراء **سورة**

الذی

المائدة

بِكَلِمَاتٍ يُوعِدُونَ كَبِيرِينَ بِنُقْطَةِ **الْاِنَّ** فَانْجَسَتْ تَقْدِيمُ نُونِ رَبِّهِمْ
 وَتَقْدِيمُ بَاءِ رَجِيمِ **الْتَعَمُّ** تَبْنَاءُ افْرَحَ نَفْعَ هَمْزُهُ طَع **الْعَاثِرُ** حَوَالَهُ وَتَجْمَاعُ
 بَاءِ اللَّهِ وَبَاءُ رَبِّ **اَكَادِي** اَنْ وَلِيَّ اللَّهِ كَبْرِيَاءُ اَوَّلُ **سُورَةِ التَّوْبَةِ**
 فِيهَا سَجْ كَلِمَاتِ **الْاَوَّلِ** وَاقْوَالُ التَّكْوِينِ نَفْعُ مَاءٍ وَضَمُّ دَاوُدَ شَبَاعِ **الْاِنَّ** يُضَلُّ
 بَاءُ مَضْمُونِهِ وَضَمُّ مَضْمُونِهِ **الْتَلَا** كَيْتُونَ بَاءُ مَضْمُونِهِ شَبَاعِ وَادْوَارِ **الرَّجِيمِ**
 قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ يَنْفَكُوا مِنْكُمْ وَكُونَ دَاوُدَ وَمَعْنَى يَزُولُ نَاكِلُهُ لَامُ رَاكِنِ
 وَادْوَارِ ضَمُّ دِهْنُهُ بِشَبَاعِ كَيْتُونَ وَتَجْمَاعُ نُونِ اَنْ جَانِحُهُ دَرِيْلُونَ
 السَّيِّئُ الْمُحْسِنَاتِ **اَكَادِي** فِي سَبِيلِ اللَّهِ اَنَا قَلَمٌ بَاءُ نَفْعُ وَشِعْ قَا
الْتَدَسُّ وَمَا نَقَمُوا اِلَّا اَنْ اَعْنِيَهُمْ اللَّهُ نَفْعَ هَمْزُهُ وَغَيْنُ بَاءُ نَقَطَةُ نُونِ بَاءُ
الْتَدَسُّ فَاعْرِضُوا هَمْزُهُ طَع مَضْمُونِهِ **سُورَةِ يُوحَنَّا** فِيهَا اَرْبَعُ كَلِمَاتِ
الْاَوَّلِ اَمَّنْ لَا يَصِلُ إِلَى نَفْعِ بَاءٍ وَكَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ كَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ
 بُوْدُهُ **الْتَدَسُّ** وَلَا تَتَجَافَى نَسْبُهُ نُونِ **الْتَدَسُّ** اَلَا اَنْ هَمْزُهُ مَضْمُونُهُ وَالف
 بَاءُ جَانِحُهُ بَاءُ دَرِيْلُونَ كَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ كَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ **الرَّجِيمِ** اللَّهُ

الْجَوْنُ

الْيُوحَنَّا

حَرْفُ كَامٍ

اَذِنَ لَكُمْ هَمْزُهُ مَضْمُونُهُ وَالف كَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ **سُورَةِ هُودٍ** فِيهَا سَجْ كَلِمَاتِ
الْاَوَّلِ التَّوْبَةِ نَسْبُهُ نُونِ **الْتَدَسُّ** نَسْبُهُ نُونِ **الْتَدَسُّ** نَسْبُهُ نُونِ **الْتَدَسُّ** نَسْبُهُ نُونِ
 زَاءُ وَدَرِيْلُونَ قَرَأْتَ نَفْعَ هَمْزِهِ وَكَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ وَابْنُ شَوْرَتِ **الْتَدَسُّ** وَ
 خَرْجِي قَوْمٌ مَثْنِ كَبِيرِهِمْ دَوِيمٌ دَرِيْلُونَ **سُورَةِ الرَّحْمَنِ** فِيهَا ثَلَاثُ كَلِمَاتِ تَقْدِيمُ بَاءِ رَجِيمِ
اَكَادِي لَا تَكْلَمْ نَفْعُ مَاءٍ وَكَافُ وِلَامُ وَضَمُّ هَمْزِهِ كَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ كَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ
الْتَدَسُّ مَا اَنْفَقْتُمْ نَفْعُ لَامُ وَنُونِ شَبَاعِ زِيَاكُهُ اَعْمِيْرَتِ كَبْرِيَاءُ كَلِمَاتِ
سُورَةِ يُوسُفَ فِيهَا كَلِمَاتِ **الْاَوَّلِ** فَمَا جَاءَهُ نَفْعُ هَمْزُهُ بَدُونِ شَبَاعِ
 هَرْجِيْهِ بَعُورَتِ دَاوُدَ تَرْتُو **الْتَدَسُّ** ثَمِينٌ يَحْسِبُ دَرَاهِمُ تَقْدِيمُ بَاءُ وَضَمُّ هَمْزِهِ
سُورَةِ بَنِي إِسْرَءِيلَ فِيهَا حَرْفُ كَلِمَاتِ **الْاَوَّلِ** وَهُوَ عَلَى مَوْلَاهُ نَفْعُ مَاءٍ
الْتَدَسُّ لَا تَحْتَكُنْ نَفْعُ لَامُ وَهَمْزُهُ وَكُونَ فَادِيْ نَقَطَةُ وَفَتْحُ مَاءٍ وَكَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ
 وَاجْلِيْ عَلَيْهِمْ يَجْلِيْكَ نَفْعُ هَمْزُهُ طَع وَكُونَ هَيْمُ وَكَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ بَاءُ **الرَّجِيمِ** كَيْتُونَ
 نَفْعُ مَاءٍ وَكُونَ رَاءُ وَفَتْحُ كَافُ وَضَمُّ نُونِ **اَكَادِي** لِيَسْخَرُوا مِنْهُمْ هَمْزُهُ بِشَبَاعِ
 كَرَامَةُ دَالٍ كَمُورُهُ **سُورَةِ كَهْفٍ** فِيهَا اَرْبَعُ كَلِمَاتِ **الْاَوَّلِ** اَلَيْسَ اَنْفَعُ نُونِ

رَجِيمِ

الرَّحْمَنِ

النَّجَاسَةِ

الْاَكَادِي

اذ انقست بعد از فاد من است نه ماء **النيمة** فيصحن انهم ياء وفتح وكرامة
 وسكون ماء بمعنى تسج **الثلث** فصرقة لبوس بمعنى لباس فكسبني زره **الرابع**
 فكنا بكل شيء فالين كبرلام عالين **الخامس** نفوسون بعين باقطه
 وصا وبقطه **سورة حج** وفيها تعلمات **الاول** ما في عطية كبر من لقطه
الثانية ادخولكن فخره نفع لام وفيه لمن **الثالثة** ان لا تشر لبي يكون في
الرابعة ثم ليقتضوا بانه ووافه وسكون لام وقاف وبقطه **الخامس** تحف
 بنا وفتوحه ووافه ولفه وبقطه **سادس** حلفا كبر ما هست **السابع** وفتح
 كبر ياء وفتح ياء وبقطه جمع سبعة مضاري **الثامن** الذين ان مكناهم في
 اقاموا الصلوة واقوا الزكوة نفع تاء بعد الزهراء والفاء وضم واو وفتح تاء
 وراة سورة **سورة المؤمنون** وفيها ثمانية عشر كلمات **الاول** الذين هم
 على ايمانهم نفع صاد ولام وواو وبعد ز والفاء وجمعه صلوة هست وبقطه
 مفردت **الثانية** يسناد نفع بين **الثالثة** وصيغ كبر ما **الرابعة** حننا كبر
الخامسة بما الذين كبر النون **سادس** وحننا نفع الواو وسكون الكا هو

سورة الحج

سورة المؤمنون

الذي

الباء **سورة النجم** كل فوجين اثنين كبرلام بانون **الثانية** حننا نفع بين
 باقطه وناه مثله **الثالثة** نفع اول وسكون تاء وفتح راه اروا **الخامسة**
 بهجته كبر بيم **سادس** فافى شعرون نفع تاء وسكون بين وفتح ماء
 بقطه **الثانية** فاما انوا بهزه والفاء وفتح تاء قبل ازوا **الثالثة** فريد
 اما نبي نفع تاء وكرام وفتح ياء وكرنون مشدود بايامي تكلم **الرابع**
 ان يحضرون نفع ياء وضم صاد وكرنون **الخامس** فجاؤن نفع تاء
 وسكون جيم وفتح بهزه وضم راه **سادس** فخير يا كبر بين **الثانية**
 اقنوكم نفع بهزه وسكون نون وفتح بين **الثالثة** من فاعل بين تشديد
سورة قمر وفيها تسعة كلمات **الاول** ويدرو نفع بهزه وفتح
 وواو **الثانية** والايات نفع تاء وكرلام **الثالثة** كسرا ب بقية زرا
 باء حرف جارة وقاف در بقية كلمة معيدة هست بعني ببيان فريز هموا
الرابعة الظلمان نفع طاء وسكون ييم وفتح بهزه ونون جون مثل من لقطه
 ومعنى **الخامس** نفع نون وشد ييم كورة وشد ياء كورة **سادس**

سورة النجم

من بركه نفع باء و راء **البع** ان تحيف الله بكاء به نقطه **ال** نه تنقيه
 نفع ياء و تاء مشددة و يكون قاف و كسر ياء و بدون شباع **ال** **نعم** ليشأ
 يكون نون **سورة فرقان** ميمات **ال** في **الاول** مالي هذا **ال**
 باء و هاء ميم و لام جاره كه هذا ربطا و لا و نه ياء هر چند بعد هشة شود
ال **نيه** و لا ياقونك بمثل نفع ميم و تاء و نه نقطه **ال** **نعم** و يحل في ميم
 كسر ياء فيه شباع كه در و است حذف با خوانده شود **الرابع** و يكون
 نفع ياء و فتح لام و فتح قاف مشددة **الخامس** نفع ميم و بدون شباع
 تاء و دهاقم نفع ميم و بدون شباع **سورة شعراء** وفيه ثلاث
 ميمت **الاول** ضيكتهم انباء و مقدم نون براء و ضم ميم و بدون
 شباع **ال** **نيه** فطنتك نفع قاف و يكون ميم و فتح لام و تاء **ال** **نعم** و
 نفع تاء و ضم ميم و تاء بدون **الرابع** و ان لفتنا ثم **ال** **نعم** و تاء ثم
الخامس و اطعنون كبر نون **ن** و ده امككم بما تعملون نفع ميم و لام
 بر ميم **ال** **بع** ان هذا الاخلق الاولين نفع هاء و ميم و لام و قاف **ال**

سورة الفتح

سورة النمل

الملك

لعلكم ترحمون و فتح ميم **ال** **نعم** من المستحقين بقاء و لم يمد مع ليشأ **العشر** فسطح
 ميم و قطع و كرف **الحادي عشر** يوم الظلة نفع الظاء **ال** **نعم** و قول نفع تاء و نون
 و ضم لام **سورة نمل** و فيها خمسة و عشرون ميمت **الاول** لتلقى نفع لام اول و ضم
 و فتح لام و دميم و قاف مشددة و شين راء **ال** **نيه** ادخل نفع ميم و قطع و يكون ال
 و كرف و يكون لام **ال** **نعم** و جعل و تقديم ميم براء **الرابع** ان اعمل نفع ميم
 قطع و فتح ميم و لام **الخامس** ادخلني نفع ميم و قطع **ال** و ده مالي نفع ياء **ال** **نعم**
 سبأ نفع ميم و باء و كسر ميم و نون **ال** **نعم** و يكون هاء و يكون ياء و فتح ميم **ال** **نعم**
 فالتقى نفع ميم و قطع **العشر** فقلون كبر نون **الحادي عشر** اليك كبر **ال** **نعم**
 انميدون نفع ميم و تاء و كسر ميم و ضم و ال مشددة و فتح نون اول و كرف تاء **ال** **نعم**
 لا اقبل كبر قاف و فتح ياء **الرابع** عطفك نفع طاء و يكون راء و ضم تاء **الخامس**
 تنظر يكون **ال** **نعم** و من عطفك كبر قاف **ال** **نعم** و قالوا اطعنوا نفع
 طاء و ياء **ال** **نعم** و ان من عطفك نفع ميم و ضم و ال مشددة و ميم و تاء و ميم و تاء
ال **نعم** و ان تنكبوا نفع تاء اول و اخر و يكون نون و كرف ياء **العشرون** بل اذاد

سورة النمل

بشديد وال وقطع همزة وصل **اكدى والعزرون** وما كنت نعهم ماء وكر ماء
وهم نون مشددة **ال** **عزرون** فكبت نعهم كاف وقع باء موحدة مشددة
نـ **الاربع والعشرون** هذه البلاد نفع ماء وسكون لام مبدية **انحاسن** **العشرون** و
اقلو نفع همزة قطع وسكون ماء وضم لام وقع واو **سورة قصص** وفيها
ت وعشرون كلمات **الاول** انبأ انهم تعبدون نون برباء **ال** نية انبأ انهم فخير
باء برنون **ال** **الثاني** ان اضعيهم نفع همزة قطع درازمية **الرابع** خفيت كبرياء
الخامس فاقصير نفع همزة قطع **هـ** **ال** اليك كبر كاف **هـ** يع لتهذيب نفع
لام وسكون باء **ال** منه فجزت نعهم الله **ال** **سعة** ولا تحزن نفع نون
المشتركة عقلة نفع عين **اكدى** **عشر** فصيلا الى ماء نعهم باء وكر ماء وال
وقع راء **ال** **عشر** ان انكحك نعهم همزة وكر كاف اول وقع حاء وكاف دوم
ال **عشر** آتيا نفع همزة بدون الف **الرابع** **عشر** اقبل نفع همزة قطع وكر باء
موحدة **الخامس** **عشر** ان يقتلون يجر نون ونجيب است نون تكثر **يون** **ال** **عشر**
ذخيرة كبرياء وسكون وال وقع همزة متوالية **سبع** **عشر** فرسلين كبريين **ال** **من** **عشر**

سورة القصص

مَا نَقَمُ

مَا أَنَّهُمْ نَفَعُ هَمَزَهُ بِهَذَا **الْحَقُّ** مَعْدُومٌ نَفَعُ عَنِ الْغُرُونِ وَتَكُونُ نَفَعُ
 نُونٌ كَمَا دِيَ الْغُرُونِ يَجِبُ بِأَوَّلِ مَقْصُودِهِ وَبِهِمْ كَذَلِكَ مَقْصُودُهُ وَالْفَرْخُ
 الْاِثْنُ وَالْغُرُونِ عَلَيْهِمْ الْأَنْبَاءُ تَقْدِيمُ نُونٍ بِرَبِّهِ وَالْغُرُونِ وَتَقْبِ
 لِيَكُونَ بِأَوَّلِ مَقْصُودِهِ وَكَرْمِ مَعْنَى **الْحَقُّ** دَسْ وَالْغُرُونِ وَلَا يَصْدُرُ عَنْ نَفَعِ مَا دِ
 وَوَالْحَقُّ دَسْ **سُورَةُ هُكُوفٌ** وَفِيهَا ثَلَاثُ الْاَوَّلِ لِيَقُولُوا نَفَعُ
 لَامٌ دَوِيمٌ **الْاِثْنِ** وَلِيَعْلَمُوا نَفَعُ نِيمِ **الْاِثْنِ** وَلِيَعْلَمُوا نَفَعُ لَامٌ دَوِيمٌ **الرَّابِعُ** وَلِيَعْلَمُوا
 نَفَعُ لَامٌ دَوِيمٌ **الْاِثْنِ** سَبْعِينَ وَتَكُونُ بِأَوَّلِ مَقْصُودِهِ نَفَعُ نِيمِ **الرَّابِعُ** وَلِيَعْلَمُوا
 نَفَعُ بِأَوَّلِ مَقْصُودِهِ **سُورَةُ دُومٌ** وَفِيهَا ثَلَاثُ الْاَوَّلِ عَلَيْهِمْ نَفَعُ عَنِ نَفَعِ
 لَامٌ **الْاِثْنِ** وَكَأَنَّ الْأَوَّلَ نَفَعُ هَمَزَهُ نَارًا وَابْدُونِ **الْاِثْنِ** أَمْثَلُ نَفَعُ
 وَتَكُونُ وَأَوَّلِ مَقْصُودِهِ بِشْرِ أَرَأَيْتَ **الرَّابِعُ** يَجِبُ وَنَفَعُ بِأَوَّلِ مَقْصُودِهِ
 مَا دِ مَوْصُودُهُ وَنَفَعُ **الرَّابِعُ** إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِلْعَالَمِينَ كَبْرًا لَامٌ بِهِمْ كَمَا
 جَمَعَ عَالَمٌ بِشَرِّهِ دَانَسَتْ نَفَعُ لَامٌ كَمَا مَعْنَى مَأْسُورِ **الْحَقُّ** دَسْ لِيَعْلَمُوا
 نَفَعُ بِأَوَّلِ مَقْصُودِهِ فَلَا يَرَوْنَ نَفَعُ مَا **الْاِثْنِ** مِنْ ضَعْفِ نَفَعُ مَا دِ مَوْصُودُهُ

سورة العنكبوت

سورة الروم

مسور **ان** مع من كل مثل نفع هم وناه **سورة العاشره** ولا يستحقك نفع ياء
 وناه وكر خاد وفتح فاء ونون مشدده **سورة لقمان** وفيها ثلث هجاء **الاول**
 ولا يصغر كبر من في نقطه **ان** لا العزود نفع اثنين المعجيه **سورة مجاد** وفيها
 هجاء **الاول** خلقت نفع لام **ان** نيه وكره خلق يكون لام **سورة اخرا**
 وفيها ثمان هجاء **الاول** فيما اخطا تم نفع حمزه اول كه قطع است **ان** نيه ايجبا
 به شباع كه دوج طر شود ودر سبواضع نيز خين است زير كه جاوا نفع حمزه بود
 شباع و بدون طر هجاء من واو عطاست **ان** لا قيسكون عن ابناء كم تقدم
 نون بر ياء معني هب **الرابع** لم قطعوا نفع حمزه به شباع سبب واو كه واو هج
الخامس واثنين كبره ضا **دس** واثنين كبره **اب** به و الطعن اخذ كبر
 طاء **ان** لا فله كراهه مشدودا نفع وال قدر **سورة مسبا** وفيها ثمان هجاء
الاول لا يعزيب بعين ساكنه به نقطه وزا هجيه مضمومه **ان** نيه اوجي نفع حمزه
 وكره وادشده وكره به خفضه **ان** لا و التنا نفع حمزه ولام وند بر نون
 سبب الف بعد از **الرابع** منسأه كبر هم وكون نون وفتح حمزه وسين وناه

سورة لقمان
 سورة المجاد
 سورة الاخرا

سورة مسبا

بكره كبره هجاء

بك كرات بمعنى هجاء **الخامس** فبكت نفع تاء وياه مشدده ونون وكره
 وكره بمعنى هجاء است **دس** سبيل الحرم نفع عين وكره **اب** به فلا فوشت
 نفع تاء **سورة فاطر** وفيها خمس هجاء **الاول** العزود نفع عين بعد **ان** تحرفا
 نفع تاء **ان** لا الاخلا فيها نادر فلان كبره وياه هجاء **الرابع** بيض وكره
 يكون هم **الخامس** العزود نفع عين **سورة يس** وفيها اربع هجاء **الاول**
 انفقوا نفع حمزه قطع **ان** نيه انهم نفع حمزه قطع **ان** لا حيل كبر هم وياه ونيه
 لام **الرابع** في ظلال بحره **سورة الصافات** وفيها ثمان هجاء **الاول**
 لا انفقوا العذاب كبر ياء عذاب **ان** نيه لا نفعهم نفع لام وكره حمزه **ان** لا
 في فوق نفع ياء وكره زاء وضم فاء مشدده **الرابع** الله وفتح نفع تاء وياه
الخامس على النيا سين كبر حمزه وكون لام وروا مشدوره ونيف ال عين
 به حمزه والف ولام خوانده اند **دس** اصطفى البناء نفع حمزه به هجاء
 در مصطفى **اب** و بين الحينه شبا كبر هم در همه قراءات معني طيفه من
 نه نفع كه معني هجاء است **ان** لا اصن نفع حمزه قطع **سورة ص** وفيها ثمان هجاء

سورة الفجر

سورة يس

سورة الصافات

سورة ص

سورة النور

الم

صوت الحرف

اسْتَجِيبْ نَفْعَ هَمْزٍ قَطْعٌ وَسُكُونٌ بِأَمٍّ **سُورَةُ شُجُرٍ** فِي الْكَيْمِ نَفْعٌ بِأَمٍّ
 وَسُكُونٌ بَيْنَ وَقْعِ هَاءٍ وَنَفْعِ يَاءٍ **أَلِ** **سُورَةُ شُجُرٍ** وَنَفْعٌ بِأَمٍّ وَسُكُونٌ
 بَيْنَ وَقْعِ جِيمٍ **سُورَةُ فَصَلَاتٍ** وَفِيهَا ثَلَاثُ كَلِمَاتٍ **الْأَوَّلُ** أَرْفَا
 لِلْأَرْفَاءِ نَفْعٌ دَالٌ وَكَرُونٌ **الْثَانِي** لَكَسْنِي نَفْعٌ لَامٌ دَالٌ **الْثَلَاثُ** وَفَايَ
 بِطِلَايَةٍ بِأَنُونٍ فَتَقُومُ بَعْدَ زَانٍ هَمْزٌ وَالْفَاءُ بَيْنَ وَقْعِ **سُورَةِ كَلِمَةٍ**
 وَفِيهَا ثَمَانُ كَلِمَاتٍ **الْأَوَّلُ** لَا عَدِيلَ كَبِيرٌ لَامٌ دَالٌ وَقْعُ هَمْزٍ وَسُكُونٌ
 وَكَرَدَالٌ وَقْعُ لَامٍ دِيمٌ **الْثَانِي** نَفْعٌ يَحْتَمِلُ سَكُونٌ بِأَمٍّ **الْثَلَاثُ** أَوْ يَوْشَعُونَ
 قَافٌ **الرَّابِعُ** يَكُنْ تَقْتَصِرُ نَفْعٌ لَامٌ دِيمٌ وَكَرُونٌ وَلَمِنْ صَبْرٍ بَيْنَ جِيمٍ
 كَوْنٌ سَكْنٌ دَلْدَلٌ **الْخَامِسُ** سَلَمٌ غَرَمٌ نَفْعٌ لَامٌ وَكَرِيمٌ وَسُكُونٌ نُونٌ وَقْعُ يَيْنٍ
 بِسُكُونٍ رَاهٍ بِنَقْطَةٍ وَكَرِيمٌ أَسَدٌ مَقْنٌ طَرَفٌ سَكُونٌ رَاهٍ **الْأَوَّلُ** أَوْ يَوْشَعُونَ
 نَفْعٌ لَامٌ **الْثَانِي** قَبِيحٌ نَفْعٌ يَاءٌ دِيمٌ **سُورَةُ زُخْرَفٍ** فِيهَا غَرَمٌ
الْأَوَّلُ أَنْ كُنْتُمْ نَفْعٌ هَمْزٌ **الْثَانِي** قَبِيحٌ نَفْعٌ يَاءٌ وَهَمْزٌ **الْثَلَاثُ**
 وَبَعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ نَفْعٌ يَاءٌ وَسُكُونٌ مَيْنٌ وَقْعُ دَالٍ **الرَّابِعُ** تَجْرُونَ

سورة فصلات

سورة الشجر

سورة الزخرف

نعم ياء وسكون

نَفْعٌ يَاءٌ وَسُكُونٌ هَاءٌ وَقْعُ يَاءٍ وَنَفْعٌ يَاءٌ **سُورَةُ الْفَتْحِ** فِي الْكَيْمِ نَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ
 وَنَفْعٌ يَاءٌ **سُورَةُ دُخَانٍ** وَفِيهَا ثَمَانُ كَلِمَاتٍ **الْأَوَّلُ** يُفْرَقُ نَفْعٌ يَاءٌ وَسُكُونٌ يَاءٌ
 وَقْعُ رَاهٍ وَنَفْعٌ قَافٌ **الْثَانِي** وَفَعْلٌ كَالْوَاثِقِ نُونٌ نَعْدَ **سُورَةِ حَاشِيَةٍ** وَفَايَ
 لَمَنْ **الْأَوَّلُ** لَنْ يَقُولُوا نَفْعٌ يَاءٌ وَنُونٌ ثَانِيَةٌ **الْثَانِي** نَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ
سُورَةُ احْقَافٍ وَفِيهَا ثَمَانُ كَلِمَاتٍ **الْأَوَّلُ** أَوْ ثَانِيَةٌ نَفْعٌ هَمْزٌ بِدُونِ الْقَافِ **الْثَانِي**
 وَنَفْعٌ يَاءٌ وَكَرِيمٌ وَسُكُونٌ رَاهٍ **سُورَةُ مَجَالٍ** وَفِيهَا أَرْبَعُ كَلِمَاتٍ **الْأَوَّلُ**
 وَاصِلٌ بِاللَّامِ نَفْعٌ هَمْزٌ قَطْعٌ **الْثَانِي** فَضْرَبَ الرِّقَابِ سَكُونٌ رَاهٍ **الْثَلَاثُ**
 قَبْلُ أَمْسَارِهِمْ كَبِيرٌ هَمْزٌ دُرُوءَاتٍ **سُورَةُ الرَّابِعَةِ** وَنَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ
 وَسُكُونٌ هَاءٌ وَكَرِيمٌ وَسُكُونٌ جِيمٍ **سُورَةُ فَجٍّ** وَفِيهَا أَرْبَعُ كَلِمَاتٍ **الْأَوَّلُ** الْفَتْحِ
 نَفْعٌ رَاهٍ **الْثَانِي** يَمَّا عَاذَ عَلَيْهِ اللَّهُ نَفْعٌ يَاءٌ عَلَيْهِ وَقْعٌ يَاءٌ **الْثَلَاثُ** لَمْ يَلِدْ
 نَفْعٌ لَامٌ دَالٌ وَنَفْعٌ لَامٌ دِيمٌ **الرَّابِعُ** شَطَا نَفْعٌ شَيْنٌ وَسُكُونٌ طَاءٌ وَقْعُ هَمْزٍ
سُورَةُ هَجَرَاتٍ وَفِيهَا ثَمَانُ كَلِمَاتٍ **الْأَوَّلُ** لَيْسَ لَكُمْ الْفُوقُ كَبِيرٌ لَامٌ دَالٌ
 الْأَسْمُ نُونٌ نَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ وَنَفْعٌ يَاءٌ

سورة الفتح

سورة الحاشية

سورة المجال

سورة الحجرات

Well -
even

سورة المائدة

قطع وتشديدهما ووال فتونين وفتح فاف **سورة انفاب** وفيها خمسة
 ونوا ففقتوا بفتح هـ **سورة طلاق** وفيها اربع كلمات **الاول** و
 بفتح هـ قطع **ال** **ثاني** فامسكوهن بفتح هـ **ال** **ثالث** فاشهدوا بفتح هـ
الرابع بفتح هـ **الخامس** بفتح هـ **السادس** بفتح هـ **السابع** بفتح هـ
الاول واذا امر النبي بكبرهه ويكون ذال بدون **ال** **ثاني** من ابناءك
 بفتح هـ ذال يكون ذون وفتح اء وانه ودم **ال** **ثالث** من ابناءك بفتح هـ
سورة المائد وفيها كلمتان **الاول** يتقلب كبرلام ويكون **ال** **ثاني**
 ان الكافرون كبرهه ونون ففقتهم **سورة نون** وفيها كلمة **نون** ان
 بفتح هـ **سورة النازعات** وفيها كلمتان **الاول** فاقوم اقوم بفتح هـ
 فاقوم بدون شباع **ال** **ثاني** في سبيك كبرهه ودين **سورة المعارج**
 وفيها ثلث كلمات **الاول** فيجروهم تشديدهما و**ال** **ثاني** من ابناءك
 بفتح هـ **ال** **ثالث** فيجروهم بفتح هـ **ال** **رابع** فاقوم بفتح هـ
 لا اقوم بفتح هـ **ال** **خامس** قبلك كبرهه ففتح اء ولام **ال** **سادس**

سورة النازعات
 سورة المعارج
 سورة المائد
 سورة النازعات
 سورة المعارج
 سورة المائد

في كبرهه

غيرتين كبرهه ولام ففقتهم و**سورة فوج** وفيها كلمتان **الاول**
 اشرار كبرهه **ال** **ثاني** في بفتح هـ **الخامس** **سورة مزمل** وفيها
 كلمتان **الاول** اولى النعم بفتح هـ **ال** **ثاني** واقضوا بفتح هـ
 وكرام **سورة مدثر** وفيها اربع كلمات **الاول** المدثر بفتح هـ
 مشوره وكرام **ال** **ثاني** في بفتح هـ **الخامس** **سورة كبرهه** يكون كبرهه
 واو **ال** **ثاني** **ال** **ثالث** اذا جبر كبرهه ويكون ذال اذا جبر
 وفتح هـ اذا جبر ذوات سبعة ودر بعضي ذوات هـ ونون هـ ففقتهم
الرابع **ال** **خامس** بفتح هـ **سورة قمر** وفيها كلمة **قمر**
 والفتح بفتح هـ واو يكون لام بفتح هـ **سورة قمر** وفتح هـ ولام
 شدة وكرام **الخامس** **سورة دهر** وفيها خمس كلمات **الاول**
 فاقوم تشديده فاقوم **ال** **ثاني** في بفتح هـ **الخامس** **سورة قمر**
 ككلمة عمدة بفتح هـ **ال** **ثاني** في بفتح هـ **الخامس** **سورة قمر**
 بدون نون ويا تون برود خوانه شده **ال** **ثاني** في بفتح هـ **الخامس**

سورة النازعات
 سورة المعارج
 سورة المائد
 سورة النازعات
 سورة المعارج
 سورة المائد

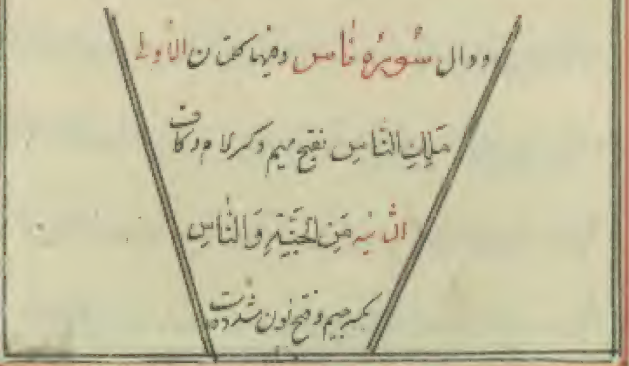
الحاء واذا ولدت مخرجات نفخ ثم سورة مرسلات
 وفيها كلمة واحدة في خللال بكرة سورة نبأ ما بان نفخ
 واعبد از ان هز وبعده الف سورة عيسى با امره نفخ هز و
 الف سورة تكوير مطاع ثم امين نفخ ثم سورة انفعا
 كراما كاتيبين بكرة كاف كراما چون بجلا سورة الطه
 باد وواو است كي واو او كي واو ووزنوم داد غام درين دو واو باز
 سورة اعلى وفيها كلمتان الاولى غشاء بعين بانقط و ثا ينفقه
 ال بيان نفقت نفخ نون و فاء و بين و كرنا سورة خبر
 ادم بكرة هز و فتح را نام جيبه يا شري از قبيله يا شري قوم عاد
 كرام بن نوح بن ادم بودند سورة طه فاذا موصدة بواو و
 بر دو وواو شده و هز اوله استى هرا سورة شمس فيها
 كلمتان الاولى ناقرة الله نفخ ثا الية ولا يخاف نفخ ياء سورة
 ليل للاخرة نفخ راء و ثا سورة نزال و فيها كلمتان الاول و
 الف

سورة السجدة
 سورة النبا
 سورة العنكبوت
 سورة التكاوي
 سورة الاحزاب
 سورة الفتح
 سورة الانشراح
 سورة التين
 سورة الفجر
 سورة الشرح
 سورة الليل
 سورة النازعات

دو طر

دو و كرامت الية لير و انهم يا و فتح را بن شد سورة فادع فاهية كرام
 نر ثا و بين است مطا نيد و حاسيد و ثا هيا سورة مكاش الية كرام و كرام
 مغول است سورة هز و موصدة بعين مضموم كرامه كرامه بصورت و او
 ميود سورة قرش لا يلاف قرش كرام و هز قطع سورة ماحي
 يرافون بعين يا سورة كوفي مثا لك تقديم نون كورة و هز مضموم
 سورة بقر وفيها ثا كلمتان الاولى ثابت نفخ ثا و با شده المشايخ
 و امراته بعين ثا ال حاتل الخطاب نفخ ثا سورة توحيد كفو بعين
 فاد و با و او در قرأت حفص از عاصم و با هز در قرأت ابو بكر از عاصم سورة
 وفيها كلمتان الاولى التفاسات با ثا و سقط الية حسكر نفخ ثا و بين

سورة الطه
 سورة النجم
 سورة الحديد
 سورة القصص
 سورة الانعام
 سورة المائدة
 سورة النور
 سورة النازعات
 سورة الفجر
 سورة التين
 سورة الفجر
 سورة النازعات
 سورة الفجر

في ذكر اسامي الصحابة المشهورين في الامصار وقوافلهم

اما المتوفى فابو جعفر زيد بن القعقاع وليس من نسبة وذكر انه قرا على محمد
ابن جاس وعلي بن مولا عبد الله بن عيسى بن ابي ربيعة الخزومي وهما قرا على ابن
دقر اليعلى بن ابي علي بن مولا عبد الله بن مولا عبد الله بن مولا علي بن جعفر
ونسلم القرآن وعليه شيعته بن ابي جعفر وعليه عبد الرحمن بن مولا الاحوج وقوله علي
جاس وله ثلث روايات **رواية** ورش وهو عثمان بن حيدر **رواية** قالون وهو
علي بن مينا **رواية** اسمعيل بن جعفر **اما الكوفي** فهو عبد الله بن كثير لا غيره قرا على
علي بن جاس وله ثلث روايات **رواية** ابي بصير **رواية** ابن قتيبة **رواية** ابي بصير
وانما اجمع ان كوفي والمدني قبل جازي **اما الكوفي** فاقا هم عاصم بن ابي بصير
وهو روايات **رواية** حفص بن سليمان التمار **رواية** ابي بكر بن جاس ولا ابي بكر بن
جاس ثلث روايات **رواية** ابو يوسف الاشعثي وابو صالح الزمعي بن ادم والخصف
اربع روايات **رواية** ابي شيبه التميمي ومبركة بن التمار وجب بن ابي جعفر
اشباح ثم حمزة بن جيب الزيات وله سبع روايات **رواية** ابي عبد الله بن جيب

الاصحاب

رواية ابي جاس بن جيب **رواية** حماد بن احمد **رواية** معاوية بن خالد **رواية** ابي عمرو

والدوري **رواية** محمد بن سعد بن النخعي **رواية** خلف بن بشام ثم ابو الحسن بن
حمزة الكوفي وله ثلث روايات **رواية** فقيه بن مهران **رواية** بصير بن ابي بصير
رواية ابي بصير **رواية** ابي جاس بن احمد بن الزيات **رواية** محمد بن سفيان الزيات
رواية ابي جاس **رواية** محمد بن سفيان **رواية** محمد بن سفيان **رواية** محمد بن سفيان
فاته قرا على عبد الرحمن بن سفيان وهو قرا على علي بن ابي بصير **رواية** ابي بصير
صبيش وهو قرا على عبد الله بن سفيان وهو قرا على محمد بن ابي بصير وهو قرا على
ابي الاسود والديني **رواية** حمزة بن جاس **رواية** ابي جاس **رواية** ابي جاس
الاحمد بن سفيان بن مهران وهو قرا على علي بن جاس بن ثواب وهو قرا على محمد بن سفيان
بن الاسود بن زيد وهو قرا على عبد الله بن سفيان وهو قرا على محمد بن ابي بصير
وهو قرا على ابي الاسود والديني وهو قرا على علي بن ابي بصير **رواية** ابي جاس
علي حمزة واقفي بن شاذي حمزة بن ابي بصير وهو قرا على علي بن ابي بصير وهو قرا على
وهو قرا على ابي الاسود والديني **رواية** ابي جاس **رواية** ابي جاس **رواية** ابي جاس

عجاس بن الفضل رواية الزيد بن يحيى بن المديك ولغيره من روايات رواية ابو جهم
الزاهد ورواية الدوري ورواية بن ابي نعيم غلام ابي حماد ورواية ابي يوسف بن عمار ورواية
السوسي ومن البصرة يعقوب بن يحيى بن يحيى ورواية ابو حاتم بن محمد بن حبان ورواية
فاة يعقوب بن ثعلب روايات رواية روح وزيد ورواية ابي جهم اهل الكوفة
وبصرة قيل العراء ورواية بن عوف بن عبد الله بن عاصم الجعفي لا خبره ورواية بن عوف بن
المخزومي ورواية بن عثمان ورواية بن عوف بن عبد الله بن عاصم الجعفي لا خبره ورواية بن عوف بن
بشام بن عمار ورواية ابي جهم بن عاصم بن عوف بن عبد الله بن عاصم الجعفي لا خبره ورواية بن عوف بن
احد ما انه تجردوا القراءة القران وشدت بذلك حتى يترجم مع كثره علمهم ومن كان
قديم او زعمهم ممن نسب اليه القراءة من العلماء وحدثه فواتهم في انوارهم تجرد
لكل تجردهم وكان الغالب على اولئك الفقهاء حديثا وحدثه ذلك من معلوم
والاخران قرائتهم وجدت سنده لفظا وما عايناه من اول القران من
مع وعرف من فضائلهم وكثرة علمهم بوجوه القران فاذا قد ثبت ذلك فاعلم
ان من مذنب الامامة انهم اجتمعوا على جواز القراءة بانها اول قرآنهم

الامامة

الامامة ختموا والقرآن استباحوا بين القراء وكرهوا تجديده قرآنهم فقد استباح
في جملتهم من القران كل انهم يحرفوا واحد ما روت عنه من النبي صلى الله عليه وسلم
انه قال نزل القران على سبعة احرف فمما شاف كذا خلت في ما روي في قوم
لفظ الاحرف على طائفة ثم حملوه على وجهين احدهما ان المراد سبع لغات من
لا يغير كل واحد في محله ولا يغير كل واحد في محل وقيل وقالوا انهم في قراءة السلام وال
يقرأوا بها سبعة اجزاء ثم اجتمعوا على احدها وجماعهم في هذا ما اجتمعوا عليه في غير
فمنه والاخر ان المراد سبعة اجزاء من القراءات وذكر ان الاختلاف في القرآن
على سبعة اجزاء احدها اختلاف اعراب الكلمة مما لا يربطها من صورتها والكسرة لا
يغير معناها نحو قوله فيض الله ورواية بن عوف بن عبد الله بن عاصم الجعفي لا خبره ورواية بن عوف بن
مما يغير معناها ولا يربطها من صورتها نحو قوله اذ تلتقوا فاذ تلتقوا فاذ تلتقوا
الاختلاف في صرف النحوي دون اعوابها مما يغير معناها نحو قوله كذا تفسرها في غير هذا
بالزاد والراء والرابع الاختلاف في كسرة ما يغير معناها نحو قوله ان كانت الامانة
ولا لا يغيرها من الاختلاف في كسرة ما يغير معناها نحو قوله ان كانت الامانة

ابد من الاختلاف بالتقديم وان خير نحو قوله وجاءت مكره الموت بالحق
 وجاءت مكره الحق بالموت سابع الاختلاف بزيادة نقصان نحو قوله تعالى
 وما علمت ايدى يميني وما علمت ايدى يساري وقال الشيخ بعد ابو جعفر الطوسي رحمه الله
 هذا الوجه على ما روى عنهم عليهم السلام من جواز اقرائة ما خففوا اقرائة فيه وحل
 جماعه من العلم الاحرف على لسانه والاحكام التي ينظمها القرآن وذلك لانها
 وخصا قواهم فيها فثبت من قال انها وعد وحيد وامر ونهي وجعل وصفي
 مثل وروي عن ابن مسعود عن النبي صلى الله عليه واله قال انه نزل القرآن على
 سبعة احرف امر ونهي وحلال وحرام وحكم وتنبيه ومثال وروي ابو عبد الله
 عن النبي صلى الله عليه واله قال نزل القرآن على سبعة احرف امر ونهي وحلال
 وحرام وحكم وتنبيه ومثال وروي ابو عبد الله عن النبي صلى الله عليه واله
 قال نزل القرآن على سبعة احرف امر ونهي وحلال وحرام وحكم وتنبيه ومثال

در ادب بعض از فضوالت

نعم احزاب بن عباس از رسول خدا صلى الله عليه واله نقل نمود که اگر کسی را حاجتی
 باشد

از آن حضرت

مذخوفه بجا پس هم کند و ان را به بن طریق الله بریت و حاجت که بخواند
 حاجت او را آورده خواهد شد ابتدا نماید در روز جمعه **حجبه** از اول وقت
 تا آخر سوره مائده بخواند **شبهه** از سوره انعام تا آخر سوره بقره بخواند
کتابیه از سوره یونس تا آخر سوره مریم بخواند و **شبهه** از سوره طه تا
 سوره طسم بخواند **شبهه** از سوره تکوین تا آخر سوره ص بخواند **چهارشنبه**
 از سوره نازل تا آخر سوره الرحمن بخواند **پنجشنبه** از سوره قهقرا
 بخواند بعد از تنگی قدم اخراج کرده بشه رسیده بند و پنج مرتبه بگوید
 مستوح قن و ش و رب الملائکه و الوشع بعد از آن سر بردارد
 و آیه الکرسی بخواند و بار سجده کند و تسبیح مذکور را پنج بار بخواند و در سجده
 حاجت خود را بگوید البته برآورده خواهد شد اما همه روزه شصت بار
 بخواند **اللهم اذن لنا بحجرتي القرآن خيرا الدنيا والاخرة وأصبر**
عنا بحجرتي القرآن وخير الدنيا والاخرة وأكفنا ما أهدانا من أمور
دنيا وديننا اللهم اقم يومنا يوم الحجرة اللهم اجعل يومنا

يُقِيمُ الْعُقُومَ وَأَوْدَانًا بِجَهَنَّمَ لِلنَّاسِ الَّتِي سَادَتْهُمْ جَبْرِئِيلُ عَلَيْهِمُ
 السَّلَامُ وَعَلَى قَاطِبَةٍ وَلَحْنٍ وَلَحْنٍ خِيَامٍ مِنَ الذَّلَالَةِ فِي الدُّنْيَا
 وَالْآخِرَةِ وَأَقْصَى حَوَائِجِنَا وَأَكْثَ مُعْجَلَاتِنَا وَأَصْلَحَ أُمُورِنَا
 وَأَحْصَيْنَا مِنَ الْفَقْرِ وَأَقْصَى عَنَّا ذُنُوبَنَا وَأَسْتُرَ حُيُوبَنَا
 بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ **طريقة ختم قرآن** چون قل اعوذ برب
 الان س تمام کند سوره بباركه فاستمعه الكتاب را با سوره الم ذلك الكتاب
 تا اولك هم المفقون بخواند و بعد از آن دعای ختم قرآن بخواند و بعد
 خود را بخوابد كه الله را آورده است **طريقة دیگر** از اهل بركت
 روایت شده كه حضرت رسول صلی الله علیه و آله ختم قرآن كرده بعد از فراغ
 قل اعوذ برب الان س افتتاح بسم كرده بعد از آن شروع بر دعای ختم
 قرآن كرده و درین دعا برای حوائج و حاجت تراضع بر پا دعا خوانده كه گفته شد
 كه حضرت بعد از ختم قرآن این قرائت كرده اللهم ادخني بالقرآن و
 اجعلني اماما قورا و هدني و رحمة اللهم ذكرني منه ما انسا

وعلی بن

وعلی بن منه ما جعلت و اودقني تلاوة آلاء الليل و اطراؤها
 و اجعله في حجة يا و رب العالمين و بركة الله انفسا انما في الدنيا
 حسنة و في الآخرة حسنة و قنا عذاب النار برحمتك يا ارحم

الراحمين **هذا السجدة القرآن من كلام محمد بن علي بن محمد الحسيني عجل**
 من جوده بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا نخاف من بغيته و تلاوة
 القرآن و الصلوة على نبيه الذي انزلنا بالذلال بالحق و انزل
 عليه قرآنا عربيا غير ذي عوج محمد خير خلقه و خاتم النبيين
 و آله و اولاده الطاهرين **اما بعد** بن كويد انصر العباد الى الله
 الحق محمد بن علي بن محمد الحسيني كاین رسالت مشتمل در بیان تجوید قرآن و تهلیل
 و تهلیل است بر محمد و آلش با ب و فاته **اما بعد** شستن است بر دوش **بسم الله**
 در تفسیر اول كه الفاظ معنی است **بسم الله** كه حرف اوازی است كه بر خراج كنند كه است
 و بعد پس از شستن و خراج موضعی است كه آن حرف از موضع بیرون آید طریق

شناختن وی است که بحرف رسا که گاهند و بجزه بر او افزیند و فقط کنند
پس هر موصی که بحرف بر آن موضع قرار گیرد و آن موضع خارج از کتب باشد و ضعیف
جاست است از عارضی که حرفان بر آن موضع قرار گیرد اگر چه باشد و خروج
شلیق و نقیص و تخریب در آنست و در مصلح او اگر در آن حرف
از مخرج که مخصوص است با صفا که مخصوص است با آن حرف باشد و شود حرف
متعارف که نزدیک است با هم در مخرج مثل ث و س و ح و ف و ت و ث که متعارف
در مخرج و متغیرند در صفت مثل ط و ک و ح و د و ب و ی و ا که در حقیقت
خواندن قرآن تجوید به آنکه زدار با بصیرت ظاهر و برین است که بعد از
اهول بن و حیدرین و فیضهای غایت و آن درستیست که بخواندن قرآن
بر وجهی که خالی باشد از لحن و این قرینست آن بعد از شناختن حروف و تخریب و تخریب
و صفات آن و امتیاز کردن این حروف را از یکدیگر که با آنکه لحن بر دو قسم است
ضعیف و قوی و قوی آنست که در کلمه یا در عبارت یا تفسیر واقع شود و این کلمه را
معلوم باشد خواه قاری باشد یا غیر قاری و لحن ضعیف آنست که حرف از مخرج خود

اول و دوم

اول و دوم در صفات وی حاصل شود و این معلوم شود و الا که را که در کتب
قرآن را از پیش و با هر حدیث مدینه کشیده و در ادای امام و تقاضای حق
و تمیل و ادغام و خفا و خلاص و شباغ که کشیده و مخارج و صفات حروف
و بسته و محفلت مد و آن کرده و بسیار گمان باشد که معنی را ملاحظه کرده
و قرآن را از دست او حاذق خوانا که در اصل یا تخریبی که با آن قبل باشد و آن
خوانند با کمال و بند از آن که طاعتی است و حال آنکه بعضی را قرار باشد و در
که قرآن خواندن با کمال و شنونده آن بر دو گونه بکارند و قرآن شنیدن
باب اول شناختن است بر سه فصل **فصل اول** در مخارج حروف است که هر حرف ضعیفی
که اصول کلام عبارتست از بیست و هشت است و بعضی بیست و نه گفته اند و الف را
اول گفته اند و مجموع این حروف را از سه موضع بر سه نوع اول صحن که جاست
از تخریبش که از آن نامی گویند و دوم دین سیم لب و بن دندانها و بعضی خارج حروف
سه گفته اند اما حق را سه مخرج و حروف آن شش است بقول اول که ضعیف است
و بقول دوم مخرج اول آمده و حق است از جانب شش و آن مخرج بجزه و آن

بقول اول و الف نیز بقول دوم خرج دوم بیانه حق است و آن خرج جن و دهن
 ترتیب نیز خرج سیم آخر حق است و آن خرج فین و خاست هم ترتیب نیز و این
 حقی خوانند و اما دهن را ده خرج است و حروف صدی چهارست و این خرج دارا
 بر چهار موضع از زبان بن زبان و میان و سر و کنار زبان و سر زبان با نازده کلام
 و دندان **به** اگر ادیان را دندان سی و دو باشد و بر چهار قسم است اول
 شایا که جمع قند است و آن چهار دندان باشد از پیش و دو پالمین و دو بالادیم
 ربا یا سنات که جمع ربا عیه است و آن نیز چهارست و دو از زیر و دو از بالا پهلوی
 شایا از چهار جانب سیم اینها که جمع ماسیت و آن را دندان نیز خوانند و آن
 چهارست و دو از زیر و دو از بالا از پهلوی ربا عیات چهارم اخراس است
 که جمع فرس است و این بر سه قسم است اول ضوا ملک که جمع ضوا ملک است و آن نیز چهار
 دندان است و دو از زیر و دو از بالا از چهار پهلوی اینها به دوم طوحن که جمع
 طوحن است یعنی دندانهای بی یا و آن دو از ده است از هر طرف شش و دو از زیر
 و سه از بالا از چهار پهلوی ضوا ملک سیم نوا ملک که جمع نوا ملک است و آن را دندان

حق دانند

حقی گویند و از یک سبب است که پروان اید و بعضی مردمان را هم پروان میاید و آن
 چهار دندان است از هر طرف دو یکی زیر یکی بالا از چهار پهلوی طوحن خرج چهار
 بن زبانست با آنچه بالای است از کلام و اول عادات است بوی حق و آن خرج هشت
 پنجم نیز زبان است اندک از خرج قاف نیز بر آنچه بالای است از کلام و دوم
 حروف بوی حق و دهن و آن خرج کاف است و این دو حرف را بوی گویند زیرا
 که از آنهاست نیز دندان گوشت بار چست و زبان محاذی حق که بسیاری لا اذ
 گویند خرج ششم میان زبان است با آنچه بالای است از کلام و آن خرج هفتم
 و با بزرگی که حرف نه باشد ترتیب از جانب حق و بعضی شین را مقدم است اند
 و این سه حرف را تجری خوانند و شکر شکاف دهن را گویند که چهارست از زبان شین
 خرج هشتم که ره دهن زبانست از هر طرف که باشد با آنچه پهلوی و یکی است از دندان
 نسیا و آن خرج نوا ملک است و آن را ضری و حاف خوانند زیرا که حاف که ره زبانست
 خرج نهم که ره زبانست از آخر خرج صا و آن زبان با کلام جدا که برابرین است
 و نهمه در با حاف از هر دو جانب آن خرج لام است خرج نهم نیز که ره زبانست

اند که خود را از خروج لام با آنکه نزدیک وی است از کام بالا ترک اند شایه و آن خروج
 خروج دوم یعنی از سر زبان است با آنکه از بالای زبان و از کام انقدر که در
 شایه با آنکه و آن خروج را است و بعضی گفته اند که این بر سه حرف از یک خروج است
 و این بر سه حرف التثوی و طقی خوانند زیرا که سه گوشت بن اند و آن سه و آن
 که سه هر چیز است خروج از دوم سر زبان است با پنجای شایه با آنکه که از زبان
 اند که یکجا نزدیک شود و آن خروج دال و ط و ب و ج و خ و ح و ط و آنکه
 بالا تر از خروج دال بود و خروج دال اند که بالاتر از خروج دال و ب و ج و خ و ح و ط
 نطقی نامند و نطق سفت و بن و شجایی کام بالا است خروج دوم سر زبان
 و میان شایه زیرین است چنانکه اند که ک و گ میان زبان و دندان نامند
 و آن خروج رای و سین و صاد است و حروف را سه خوانند و سه بار یکبار است
 خروج سیم تیری سر زبان است با تیری شایه با آنکه و آن خروج ثا و ذال و ط
 و این حروف را زلفی و زلفی خوانند زیرا که زلف و زوالی تیری سر زبان است
 خروج چهارم اندرون لب زیرین است با شایه با آنکه و آن خروج فاست

خروج دوم

خروج پنجم میان دو لب است چنانکه بر لب شایه و آن خروج با و هم است اما با
 از تیری لب خیزد یعنی از آن که ر که لب از اندرون لب هم از بیرون پس که لب
 تر شود و برادر است توان گفت که با که افسط فارسی است که شود و اگر لبها بر هم
 خیزد و او می است که حرف قد باشد و این چهار حرف از لب چل شود و از خروج
 بی زلفی گویند خروج ششم ضمیمه است یعنی سوراخ بینی که خفته از آن بیرون
 می آید و آن خروج هم سکن بود با نون که از حروف فروع اند و نون همان نون است
 ال اند و او را در کتاب صورت لا نسبت و در وقت ساقط است و باشد ال در آخر کلمات
 خفوی گویند زیرا که خفته او از می است که از ضمیمه بیرون آید و بعضی طایفه که در گوش
 حروف مذکور در حالت افتخار یا او نام خروج هفتم حواس که الف و او که
 با قبل که از آن بیرون آیند و از پنجم بی زلفی گویند و حروف تدوین است
 نیز باشند زیرا که او از لب کشیده میشود و بعضی دیگر الف و یا مذکور از او که
 و این بیرون می آیند و از هوای لب در ارتفاع صورت در الف خیزد با شایه
 که فخرج حروف هفده و بعضی شایه گفته اند و خروج هفتم را هم تبار کرده اند

فصل دوم در صفات حروف مثل بیت بر سبک بحث اول در صفات لای
 مشوره و حروف را و آن نوزده است اگر چه سبک شایع باشد نوزده گفته اند
 حروف مذکور این را یکی چهار کرده است و آن نیست هر دو همسست در
 بیان شدت و رخا و الطباق و انفتاح سهواست و این احوال غیر فتنه
 الحروف کثیر است و تقه و غنه اما هر چه در دهن آواز بود و حروف او چنان
 بقول اول و نوزده است بقول دوم و مجموع نیست خل قورض و اخ و جند
 مفتح و بخروف را محبوبه گویند زیرا که در تقطع ایشان آواز بر کشیده شود
 سبک که نفس بسته می شود و پس بر دهن آواز بود و حروفی ده بود مفتح
 درین قول خست کف شخصه و بخروف را محبوبه گویند چنانکه در ادبیات
 آواز نیمی بیرون می آید و پس در نفس پدید می شود و پس و هر چند بگوید
 و شدت عبارت از قوه آواز و پست نام آن در میان حروف و بیست
 مفتح در این قول احد است قطب و بخروف را شدید و شدت گویند زیرا که
 در مخرج خود خسته شوند چنانکه در گفتن از غایت قوه آواز کشیده می شود و نام آن

الکلی بینه

اگر کان باشند و مخرج شد و می شوند مثل اج و رخا و هست است و در میان آواز
 حروف و با ساد شود و حروف دی باز ده است و بر قول اول و شانزده
 بقول دوم بیست و درین قول درین سه حروف ای حلافات حسن شخص هر قط
 قطن شد و این حروف را رخا و رخا و گویند زیرا که در تقطع ایشان آواز بر کشیده
 بیرون آید و توان کشیدن و نفس بکشد و میان شدت و رخا و نه چنان می
 کشیده شود نه بچنین که رخا و گویند و این پنج حروف است مفتح بر این قول
 هم و الطباق پوشیدن است و حروف دی چهار است مفتح در بقول مخلص
 طظ و بخروف را طبقه و طبقه می نامند از جهت آنکه در تقطع ایشان زبان چو
 طبقی شود و کام بالا که برابر است می پوشد و انفتاح شدت شدت شدت
 الطباق و حروفی غیر حروف الطباق است و بخروف بیست و چهار است و
 اول و بخروف را منفرد گویند زیرا که در تقطع ایشان زبان از کام کشیده
 می شود و کام بالا را نمی پوشد و پس قطب است که درین است و حروف دی
 بیست است مفتح در بقول مخلص حروف ضعیف و بخروف را مستقیم گویند از جهت

در نقطه باین زبان میل می کشند و سه حال میل باین کردن است
 بهستلا و حروف وی غیر حروف است و این است و حرکت بقول
 و این حروف را مستفاد گویند ازجهت آنکه در نقطه باین زبان میل باین میکنند
 و نه کشیدند و حروف وی راست و او ساکن قبل مضموم و با ساکن
 مکور و الف مطلقا و باین را حروف مذکورند زیرا که در نقطه باین کشند
 صوت لازم بود و این نرمی است و حروف وی دو است و او دو بار که
 باشد و ما قبل مفتوح و این بر دو حرف را این گویند ازجهت آنکه
 نقطه باین او از نرمی حاصل شود و قتل تغییر دادن است و تصرف کردن
 تا آنکه در هر جهت رسد و حروف وی فتح اند در ترکیب او و غیره
 حروف مذکورند زیرا که در باین تصرف بسیار باید کرد تا بدرجه مخصوص
 مثل حذف و قلب و تسبیل چنانکه چهار را معالج گوناگون باید کرد تا مخفی
 و صغیر است کردن است یعنی موجود است و آن جاریت از صوت بود که اگر
 دندان شود و آن سه حرف است زای سین و صاد و غیره

صغیر ازجهت آنکه

صغیر ازجهت آنکه گویند که از نقطه باین او از نرمی بیرون می آید از زبان دندان و در
 تقشی لازم باشند و این شدت و حروف وی شین است و پس بعضی برینند
 که حروف تقشی چهارند فتح قول ثرف و شین را حروف تقشی خودند ازجهت آنکه در خارج
 میشود و بخلاف میل کردن است و را دو لام حرف است و باین را حروف گویند ازجهت
 در نقطه باین زبان باین درون کام میل میکنند یا آنکه در خارج خود میل باین زبان
 و بعضی برینند که لام مخفف است پس ذکر بر دو بار که گفتن است و حرف راست
 پس از این مفت خوانند ازجهت آنکه در نقطه او بارگاه شود و استلا و در
 کردن است و حروف وی ضاوت و پس موصوفت باین مفت زیرا که بر روی کام
 میبوید و نقطه باین توان کرد و آن بعد از شفت بسیار و دیگر آنکه در خارج دراز شود
 تا غشی که بخرج لام میرسد یا آنکه در کشن درازی دارد و نقطه صبیانه است
 و حروف فتح است فتح درین ترکیب قطب جد و اخروفت را نقطه گویند ازجهت
 در حال کون در خارج حجب و آن خط بر گردد و خفه او از است که از مضموم بیرون
 آید و سیم و نون ساکن را حروف خفه نامند چنانچه معلوم شد بکثرت و هم در مصداق

صغیر ازجهت آنکه
 زبان باین درون
 کام میل میکنند
 یا آنکه در خارج
 خود میل باین زبان

لازمی غیر مشهوره مثل ضغط که فروتن است و حروف مختصره مضبوط خوانند
 که در حالت وقف بر ایشان فروتن لازم بود چنانکه اوازی حاصل شود و غیر حرف
 مضبوط را ساکنه گویند و از بین کن هر ضربت و حروف و بی شست زن ل
 ب ف م و ه یا ز از لقه گویند که سر حرف اول از کن ره زبان است و سر حرف
 آخر از کن را لب چنانکه معلوم شد و قدر لقه مضبوطه گویند و خطا پوشیدن است
 و حروف وی چهار است ه و ای و ی و ا فخر از آن سبب گویند که از غایت
 سبک و تنم آن میشود که در وقت تلفظ پوشیده گردند و از پنجه مار الصلوه
 و حروفه را از یاد اند خوانند و از و همزه و سکون و فتن بدون کردن آن
 و ثار مضبوط خوانند زیرا که در گفتن آن با وی از مخرج آن بیرون می آید و آنچه
 فروتن و حاد اند را مجهول خوانند زیرا که در او اسموع میوه و اوازی مثل
 او در کسی که صلی کرده باشد و فتح و میه است و فارا مضبوطه گویند زیرا که در وقت
 تلفظ باین و وی و میه میوه و و نیز نیز است و همزه را میوه گویند یا از کن
 دار و از پنجه حاد می آید و نیز میگویند و بعضی برینند نیز میگویند و همزه را نیز

حروف و اوا

و حروف و اوا کردن قوه تمام باید کردن پس پنجه شقیق سهل است
 یعنی صعود است یعنی بر آمدن بی لا الف را اوی نامند پنجه انکه از نقطه اوا
 از بالا بر می آید حرکت فضوی بحث سیم در معانی عارضی مثل حرکات یعنی
 و ضمه و کسره و هاء و وقف و روم و هاء و هکان و تخفیف و زریق و هکذا
 و اما ل و تد و قصر و توسط و تحقیق و تسبیل و ابدال و حذف و ادا تمام و هکذا
 و خطا و عقب **صل سیم** در آنکه هر حرف از حروف بیجا چند صفت دارد و
 از صفات لازمی مذکوره **بر آنکه** همزه را است صفت است هر شدت
 استقلال اعتدال صفت سکون نیز بار است صفت است هر شدت افتاح
 استقلال فضله ضوره ازلق و آرایش صفت است هم شدت افتاح استقلال
 سکون صفت ثار است صفت است هم رخاوه افتاح استقلال سکون
 نفث چهار نیز صفت صفت است هر شدت افتاح استقلال فضله ضوط
 حار نیز صفت صفت است هم رخاوه افتاح استقلال سکون صفت حر لغز
 خا و نیز صفت صفت است هم رخاوه افتاح استقلال سکون صفت ال و نیز

هفت صفت است چر شدت انفاج استقال فقله ضغط صفت و آل را پیش
 صفات است چر خاوه انفاج استقال سکون صفت را آرا هفت صفت است
 چر بین شده و از خاوه و انفاج استقال انحراف کثیر زلق سکون زارا
 هفت صفت است چر خاوه و انفاج استقال مضرب سکون بین هفت
 صفات است پس ر خاوه و انفاج استقال صغیر سکون صفت تین را هفت صفت
 پس ر خاوه و انفاج استقال نقشی سکون صفت ما و را هفت صفت است
 پس ر خاوه و انفاج استقال منفر صفت سکون ما و را هفت صفت است
 چر اطلاق ر خاوه و انفاج استقال سکون صفت طار هفت صفت است چر
 اطلاق شده استقال فقله ضغط صفت طار اش صفت است چر ر خاوه و انفاج
 استقال سکون صفت طار اش صفت است چر بین شده و از خاوه و انفاج
 استقال سکون صفت طار اش صفت است چر ر خاوه و انفاج استقال سکون
 صفت را هفت صفت است پس ر خاوه و انفاج استقال فقله سکون زلق را
 هفت صفت است چر شدت انفاج استقال فقله صفت سکون را هفت صفت

پس شدت انفاج

پس شدت انفاج استقال سکون صفت را هفت صفت است چر بین شده
 و از خاوه و انفاج استقال انحراف سکون زلق را هفت صفت است چر
 بین شده و از خاوه و انفاج استقال فقله سکون زلق را هفت صفت
 بعینه و او را ده صفات است چر بین شده و از خاوه و انفاج استقال
 سکون صفت طار را هفت صفت است پس ر خاوه و انفاج
 استقال سکون صفت خفا یا را ده صفات است چر ر خاوه و انفاج استقال
 صفت خفا مد لاین حلال را که **باب دوم** در بیان تدویر کلمات است
 شدت و قدر متدانی در مطلق کشیدن حروف و تدوین است زبانه کشیده
 که طبیعتی است با بر سببی و انحراف و ج و عارضی و نیست و قدر زکات زبانه
 که جرات از طبیعتی و زبانه است و این است که در فصل **فصل اول** در بیان
 ترکیب در حرف تدویر است **باب اول** در حرف تدویر است الف و او را سکون و قبل مضوم
 سکون و قبل مکسور و اگر که شدت و ب نه همزه است و سکون که بعد از حروف فتنه
 و هر یک بر دو صفت زیرا که حروف تدویر یا هر دو یک کلمه اند یا اگر حرف تدویر

اول است و همزه در اول کلمه دوم و نیز سکون یا لازمت یعنی ثابت در حالت نصب
و محسوس یا عارضی است که بسبب نقصان غام عارض می شده اما نشاء اول که همزه
و تدریک کلمه باشند و نوع است زیرا که همزه قبل از حرف مد و فتنه است باید
نوع اول را همه کس بقصر خوانده مگر از قی از ویش که بنده خوانده بر مثال امن
و بیان و اتو و نوع دوم را همه کس بنده خوانده اند تفاوت و از آن مقول شده
و همیشه مثل عیاء و حی و مؤه اما نشاء دوم که حرف مد در آخر کلمه اول باشد
و همزه در اول کلمه دوم مثل با ازل و قالوا اینا و فی انعام و این قسم را تدر
مفضل و باز خوانند بفتح و آه بنده خوانند و بفتح بقرآن قسم سیم که بسبب تدر
سکون لازمی است مدغم یا غیر مدغم مثل صافه و ساجد و وف و اقران و چنین
حرف که در اول سوره و فتنه و در حفظ سوره حرف فدا میشود و ما قبل حرف آخر
تدر باشد و این قسم را تدر لازم خوانند و جمیع تدر خوانند یا تفاوت و اما تدر
در سکون مدغم زیاده تر یا یکشده اما نشاء چهارم که بسبب سکون است بسبب نصب
یا ادغام عارض مثل الباب و یومنون و تسعین و قال لهم و یقول ربنا و غیره

فمنه فی کل کلمه

بقرآن بفتح مثل نوحی و این قسم را تدر عارضی باشد و درین وجه سرشما جایز باشد
طول و توسط و قصر پس اگر حرف ساکن در اول مفتوح بوده باشد مثل یومنون و این
در آن سه وجه بیشتر جایز باشد و اگر مکسور بوده باشد مثل یوم الدین چهار وجه نیز
باشد سزاوارتر و چهارم روم یا قصر و در روم جایز باشد ان قصر زیرا که قصر
بر دم و هم که وصل است و اگر حرف ساکن در اول مقصور باشد مثل تسعین و این
هفت وجه جایز باشد سه وجه سکون و یکوجه روم و سه وجه اشام در حکم
سکون است چنانکه در حکم اعراب است **مجلس دوم** در بیان تدریک در حرف ثانی
میباشد و آن دو ساکن است یا یای ساکن که ما قبل ثانی مفتوح بوده باشد
و بسبب همزه است یا سکون چنانچه معلوم شده و همزه یا در میان کلمه است یا در آخر
کلمه پس اگر همزه در میان کلمه باشد مثل مؤتة و کنته و یسین و لاتیا سوا همه در آنجا
بقصر خوانند مگر از قی از ویش که او بنده طول و توسط خوانده اند و الا در سوا که
قصر نیز خوانند و اما در مؤتة و کنته و یسین و لاتیا سوا همه در آنجا
و اگر همزه در آخر کلمه باشد مثل سوره و شی از ویش و از ویش دو وجه باشد طول

و توسط و قضا و وصل و غیر از قرا و وجه است طول و توسط و قصر و حالات وقت
 سکون یا باشام اما در حالات وقت یا وصل بروم جایز نباشد اما قصر و اگر
 در سکون باشد عارضی نبی سکون و قضا شکل خوف و بین یکس است و در حقیقت
 باشد طول و توسط و قصر و اگر سکون لازم باشد مدغم مثل تین
 و مقص و الذین و قضت بقرات این کثیر یا غیر مدغم مثل ضی و کسب معصق
 دو وجه جایز باشد طول و توسط نزد جمیع قراء و قصر نیز جایز باشد نزد بعضی
باب ششم در بیان ادغام و افتاد اظهار و حذف و مثل است بر یک مصلی و سه
مصلی در بیان معانی ایشان **چنانکه** ادغام در لغت فرو بردن است و در
 حرف اول را از جنس حرف دوم ساقط اگر نباشد و ساکن کردن اگر نباشد
 پس قضا کردن این دو حرف بر وجهیکه کتبوت گفته شود و حرف زاید را
 شقیفات زیرا که زبان چون نطق و حرف نماید باز مرتبه بن مثل باید کرد
 و شین متخالفین باز و یک با نخل در تقارین تا نوبت و کبر نطق نماید و در حق
 یکس که میخیزد کتبوت کوبیده را عاده کند و این ثقیل میان بدین از جهت ادغام

بجمله نازنین

سکت نازنینش پیش از کتبوت مرتفع نشود و از جهت نطق و حرف و اظهار
 صد ادغام است و افتاد بیان ادغام و اظهار است یعنی بهمان نزدیکی که از جنس
 اندک بر شود و در دو **فصل اول** در بیان اظهار و ادغام حرف و
 متخالفین و بهمان نیت **چنانکه** چون دو حرف متماثل یعنی تخته در مخرج متماثل
 در صفات یا بهمانش یعنی تخته و در مخرج و متغایر در صفات متصل شوند
 با هم خواه در یک کلمه و خواه در دو کلمه و حرف اول ساکن باشد و حرف
 نباشد ادغام حرف اول در حرف دوم واجب باشد و در دو وجه و اول
 مثل بوجه و التلیل و صد تم و ما لم تطلع علیه و قدر و قل و قدر تین
 قل انقل و حواله و ایتما و اولی علمتم انه و مثل جهات و فوط و نیت
 ادغام تمام نباشد بلکه الجاق و هر که از صفات ظاهر اند باید که شین سال
 خود پیشی را از یکجا ملامت نطق کرد پس پس را را نقطه باید کردن و اما در
 تدریج قائلوا و اقبلوا و توسط ادغام مطلق جایز نباشد زیرا که در خبر
 حرکات و اما اگر حرف در متخالفین متماثل باشد یکم و قال کهم و در دو قسم

و قال ربكم خبروني از ابدی و عقیوب بختی فنه او نام خواهند بیاورد
 باظهار لاجرم در ادای آن ملاحظه تمام باید کرد تا از یکدیگر متن نشوند
 تخصیص در حرف صلی و شفته و حرف تله مثل لا ابرج حتی و من تیج فی
 و وضع علیهم در حرج عن الله و علیهم ما یرون و اعلم من فیها و قدفت
 فی متواتر و هو و نبوده و من خری یوسند **فصل دوم** در بیان حکام
 نون و تنون **چون** نون ساکن در وصل و وقف و در لفظ و خطا باشد
 در غیر آخر کلمه یافت شود چنانکه معلوم شد و شبیه آن از حروف تہجی چهار
 حکم است اظهار و او نام و مخفا و شبیه اما اظهار وقتی است که بعد از آن
 یکی از شش حروف صلی که همزه واء و عین و حاء و ضمیم و فاء و قاف
 خواهد در یک کلمه و یا در دو کلمه و از برای هر حرف سه مثال بزرده شود مثلاً
 همزه لا بان و من ابن عذاب الیم مثلاً و من یؤمن ان مدی قوم و د
 مثلاً من الغنم من علی حکیم مثلاً و من علی حکیم مثلاً من
 فی یقضون و ان یکن مثلاً و غیر منون مثلاً ما المنفعة من خفتیم

خالین کر او

خالین کرینا بوجیه که در فین و قاف بکند الا در این سخن حسنا در سوره شام
 فی یقضون و منی ارسط و المنفعة در مانده که او نیز درین حکایت اظهار میکند
 اما او نام و قیاسات که بیان در آخر کلمه باشند و بعد از بیان یکی از حروف تہجی
 و قاف و او در راه و وال او نام بیاخته باشد و در باقی مع الفقه که فضا در همزه
 که در او و یا و نیز فضا بکند و بعضی فصل کرده اند که از ابدی جعفر در راه و لا و
 او نام بیاخته و مع الفقه و اظهار و از برای هر یک از حروف تہجی دو مثال بزرده
 میشود و یا و من یقیل یؤید یقید عن را و من یحکم غفورا و یا و من ال الله
 مثلاً و بعضی آن را بنامند و من یقین و من راق و رقد و رقی و من یخبر
 خطه فخرکم **چون** اگر نون و واو یا نون و یا و رکبه واحد و نبوده مثل ضنون
 و غیر صنوان و خوان و الذین یثیرون البهائم را باید کرد تا شبیه بعضی نشود مثلاً
 صنوان و بیان اما شبیهی بر دل کردن حرف دیگر و آن وقتی است که بعد از
 بیان یا و قاف و یا در یک کلمه یا در دو کلمه که شبیهیم باید کرد و من یخبر
 مثل انهم و من یسأل و من یسأل و اما قاف و قیاسات که یکی از بزرده حرف تہجی

بعد از این و همشود و فغان باشد مع الف و از برای هر یک مثل نوده شود
 ت انتم من باب جاست تجری است علی کتبت اعظم من ثمره جنانم حج نجی
 فث قاجرا و انداد این را فث کاش و اما ق و اندازیم من ذلک میگویم
 ذلک از منزله این زکات مبارکه زیتونه من می باشد یا فغان فغان
 شش است نامن شجره صبار اسکو رخص زهر من مصداق ریحاً صرخه
 منضود من غل سفره صا کتوط المقطرة من طین صعبه اقباطاً فان غنا
 من غل قبل غلبات انفسهم من خضه فالد اقباط نقیب من قرار ریح
 کت منجم من کت بکریم **مصلح** در بیان حکام میهم جا که میهم کن را نود
 حروف تبعی سه حکم است اول ادغام باخته نزد میهم خواهد در یک کلمه در
 کلمه مثل ادغام نون ساکن در میهم که اگر فته در میهم بیشتر است و در جمع است
 شده و این حکم جاری است مانند غیر و دفر و ضم و اما جاسیه در بیات معلوم
 در ادغام مثبته دوم اخفاء باخته نزد یا مثل یقیم بالله و ان رتبه میهم
 در اینجا نیز جاریست اما مخار و جواست نزد ابد و در و است ملکی

اللهم زدنی

اللهم زدنی با حروف خواهد در یک کلمه یا و کوشش بکند و انتم جاست
 حکم انما بنخس نزد فاد و او که بکار پیر باشد باید که در چون بدیم و بختیم
 و عیدیم و الضالین اما ملاحظه تمام باید کرد ان تا حرکت نشود **باب چهارم** در تفتیح
 و ترقیق و این مثل است بر یک مصل و فصل **مصل** در تفتیح و این که در تفتیح
 عبارت از تفتیح کردن این حرف و تفتیح کردن این حرف است یعنی اگر دو
 زبان را بطرف کام بالا حرکت دهند در نقطه پرا به لام چنانکه او را پس به
 ضابطه شود لا جرم با برین کشته اند که تفتیح و غیظ هر دو یک معنی اند که تفتیح
 بیشتر در راه بسته لگنه و غیظ را در لام و مصل در راه تفتیح است و ترقیق
 یا بس که است یا با ساکن بدلیل آنکه چون کره زاین شود بسبب تفتیح
 ترقیق نیز زایل می شود مثل میسان رک در و ضابطه میگویند تفتیح باید کرد و مصل
 لازم ترقیق است و تفتیح جاریست که در آنه با قبل فتوح یا مضموم و همشود که
 لازم راق از ویش تفتیح آن لام کتبه چنانکه مذکور خواهد شد **مصل اول** در بیان
 تفتیح و ترقیق است **مصل** هر را که است یا متحرک است یا ساکن و متحرک یا مضموم

که در نزد جمع و در جمع
 که در نزد جمع و در جمع
 که در نزد جمع و در جمع
 که در نزد جمع و در جمع

یا مضوم است یا مکسور یا ساکن یا قبل آن یا مفتوح است یا مضوم است یا مکسور
 یا ساکن پس اگر راه مکسور باشد یا ساکن یا قبل مکسور کسره لازمی یا ساکن که
 قبل آن ساکن باشد درین سه حال رقیق باید کردن مثل کرم و فرعون و غیر
 در حالت و ضعیف کون کرانکه راه ساکن یا قبل مکسور که بعد از حرف سست باشد
 باشد مثل قطاس در صداد و فرق که تخفیف باید کردن مثل ازجوا و زبله جوا
 و اگر راه مفتوح یا مضوم یا ساکن یا قبل مفتوح یا مضوم مثل ربا و رب و رحم
 و در جنون تخفیف باید کردن برای جمع قوا و کبرای ازرق از ویش که رقیق باشد
 و فی که قبل آن مکسور باشد کسره لازمی و بعد از راه حرف سست باشد
 لفظ اجمعی نیز باشد مثل اخره و بره ام از آنکه در بیان کرده در راه حرف ساکن
 باشد یا نباشد مگر آنکه حرف ساکن سست باشد غیر فاشل فطر و قطرات آن
 و مصر که در هینورت او نیز تخفیف کند آنرا که کسره لازمی نباشد مثل ربوا و رقیق
 یا آنکه راه قبل از حرف سست باشد مثل راق و انشراق و انما ط و جرم
 یا آنکه راه مکسور باشد مثل فرار و فرار و مدرار یا آنکه در لفظ اجمعی باشد

از اینم و اینم

از اینم و اینم و اینم و اینم علی الاصح ازرق تخفیف کند و نیز ازرق از ویش رقیق
 در راه مذکور و روقی که قبل آن یا ساکن باشد مثل انجرات و قدیر و بصیر
 که لفظ جبران در سوره انعام که در آن تخفیف و رقیق هر دو جایز باشد و در
 غیر تخفیف در سوره توبه که در آن نیز هر دو وجه جایز باشد بقول شیخ جریری که
 را و این ازرق در راه متون مفتوح که قبل آن مکسور باشد یا یا ساکن
 و نیز که باشد مثل شکر و بصیرا و همجرا و نفیرا و بصیرا و جیرا و فواریرا
 و در صریح و سطر و تخفیف و رقیق اختلاف کردند بعضی مطلق رقیق کرده اند
 مثل ای حسن ضنون و بعضی مطلق تخفیف کرده اند مثل ای طهر بن ضنون
 جمهور مثل ای عمرو و ای و صاحب شاطی تخصیص کرده اند تخفیف را یا آنکه صواب
 باشد یا نه راه و کسره بحرف صحیح ساکن و این شش کلمه است ذکر آن در سوره و
 و جیرا و امرا و صبرا که چون و ضعیف سکون یا با تمام بر یکدیگر
 مکسور باشد اگر قبل آن مکسور باشد مثل با و بصیر یا ساکن که بعد از راه مکسور
 مثل است و کبر یا یا ساکن باشد مثل قدیر و جیرا و الفاء مثل الفاء

والا برار ترقین باید کردن اگر چه در وصل مضوم یا مفتوح بوده باشد و اگر وصل
 آن یکی از آنها که ذکر شد نباشد تقصیم باید کردن اگر چه در وصل مکور بوده باشد
 و وقف بر دو هم وصل در دو نقطه کند هر جا که در وصل ترقین مکرر ده اند در است
 دو هم ترقین کنند **صل** و **ویم** در بیان ترقین و تغنیظ لام است **بر آنکه**
 اصل در لام ترقین است و تغنیظ بنا بر سببی است مثل مجاوره حرف سست و گن
 یا بعد و چنین که مصر این تغنیظ لام کرده اند از ورش وقتی که با قبل لام با بعد
 آن یا هر دو جانبش حرف سست باشد مثل و یطیقت و ضحوا انما جهورش
 ابو عمرو و انما و محبت طی شده و یا غیر شده و یا قبل آن صا و باط یا نا
 مضوم یا ساکن باشد مثل صا و مضوم الصلوة و صلوة و ساکن تصبیح
 و صلوة و مثال ط و مضوم الطلاق و الطلق و ساکن مطلع الشجر مثال ط و مضوم
 خلوا و ما خلفا هم و ظل و ساکن و من الظلم و اذا ظلم و یظلمون و لکن در مثل یصل
 و یصل و ظل که لام در طرف است در وقف دو وجه جایز است تغنیظ او
 در اتصال تغنیظ او است کرده اند و لکن ترقین صحیح است چنانکه در شاطیبه مذکور است

در بیان کردن

و همچنین اگر در میان لام مضوم و حروف من طاء مذکوره الف و هاء
 ترقین و تغنیظ هر دو جایز باشد در حالین و لکن تغنیظ اشده است مثل فصل
 در بقعه و ان یصلی در است و فطال در طه و طال در نیا و فطال در حیر
 و همچنین در و لا شید در قنمه و فنیض در سجده و اذ هست در عقی لاج
 که در این اید اند در جان و در مضیض در بقعه در حالت وقف و در صیدها در هر کی و و
 و فیض در اتفاق و قننی در غاشیه و سیطه در سب در حالین دو وجه جایز است
 و لکن در آن سه کلمه که در آخر اید اند ترقین اول است در این شش کلمه و ترقین مضوم
 قیده و ض که در ده شذیرا که در وقف تغنیظ فقط باشد و می باید دانست که در است
 آن تغنیظ لام با فتح آن باشد و ترقین با الف لام بن بن مسند **که** جمع اند و خواه
 اتفاق کرده اند تغنیظ لام الله و تبق که با قبل مفتوح باشد یا مضوم مثل قال
 و رسول الله و اگر قبض مکور باشد با اتفاق ترقین کنند مثل بکدره و سیم الله
صل **یم** در بیان تقصیم و ترقین الفات است **بر آنکه** اصل الف ترقین است و تقصیم
 از اعراض شود و بنا بر آنکه بعد از حرف سست یا مضوم و تبقیت حرف سست

از آنچه گفته و مراد از تفهیم چنانکه گفتیم است با شباع فیه قبل مثل قال و ظاهر
 و خاصه و صافی و صامرا و غیرین و دل اما اگر قبش حرف از حرکت مستقر
 باشد البته ترفیق باید کردن مثل امن و ساء و جاک و ک و با و او و غیر ذلک و
 از ترفیق در اینجا عدم شباع فیه قبل است یعنی قریباً به بن بین چنانچه
 ستوده می شود و حق نیست که تفهیم و ترفیق هر دو را ضمرا عرض می شود تفهیم
 حرف است و ترفیق به جهت حرف استغال و نه دانه از هر دو میراست
باب پنجم در بیان ای کی است و حکام دی **بدانکه** ای کی ای
 غیر است از واحد مذکور یا مضموم یا مضموم مع الاشباع مثل به و با شباع
 مثل صیه و مراد از شباع هر که در این حرکت است چنانکه در ضمه و او و کشیده
 و در کراهه و شباع تغییر می گیرند و عدم شباع را با خلاس یعنی سبیل
 کردن بر حرکت بخشنه که چیزی از او کم شود و اما در اینجا شباع است نه مضموم
 مع الاشباع و حق است که ما قبل او مفتوح باشد یا مضموم و با و او و غیر
 مثل له و ولده و دانه و کلمه و مضموم مع الاشباع و حق است که ما قبل او مضموم

و بعد از این

و ما بعد از متحرک مثل علی سعه و بعبره و مضموم با شباع بود و قسم است تنقید
 و مثلث فیه و تنقید می رسد که سبه در کلمه سبک و فیه و خواه قبش متحرک باشد
 یا ساکن مثل بر الله و عید الله و مثلث فیه نیست که قبل ای می رسد که باشد و ما بعد آن
 متحرک مثل فیه و او با رنج و و تین و کلمه فیه و فقه و زیر که جمع قوا باشد
 فیه خوانند که این که فیه شبع خوانده یعنی بود و مضموم با شباع نیز بود
 شفق عید و مثلث فیه تنقید نیست که عید از ای کی ای ساکن و فیه و قبش
 خوانده باشد مثل به الذین و عید الله و مثلث فیه نیست که قبل آن با ساکن باشد
 و ما بعد آن متحرک مثل فیه بهی که جمع قوا و مضموم خوانند که این که مضموم
 خوانند یعنی بیانه و فیه هاتما در فرقان حفص نیز صد خوانند یعنی بیانه **بدانکه**
 یعنی از حکام مذکور در بعضی الفاظ مخصوصه جاری نخواهد بود مثل بود و در
 و رضمه چنانچه در کتب است مذکور است **باب ششم** در بیان وقف و انشنت
 بر فصل **فصل اول** در بیان وقف بر او و آخر حدت **بدانکه** وقف در لغت
 و در مطلق ضعف کردن است اعراب است بر وجهی که نشود که نزدیک باشد

وکند و مقبول که و غایت این رسم نیست پس لاجرم باید و این رسم صحیفه را
 از تافته نایت و موصول و این فصل ششم است بر دو بیت **اول** در
 نایت **جاء** که هر یک در این در صفت باشد در آن نوشته است بیت و پنج
 یکی رحمت در صفت مونس بر چون رحمت الله در بقره و آن رحمة الله ذیب ^{عز} را
 در مئة الله و پاکانه در مود و ذکر رحمت ربک در مریم و ایا رحمت الله در دوم
 و هم یقین رحمت ربک در رحمت ربک خیر هر دو در مئة از خوف و دوم نفی
 یا زده موضع نفی الله علیه و ما ازلی در بقره نفی الله علیه اذ کنتم در ال عمران
 نفی الله علیه اذ هم در مئة نفی الله کفر آ و نفی الله لا یستویا هر دو در آل عمران
 و نفی الله هم کفر و آن مرفوع نفی الله و شک و النمة الله هر سه در مثل است و هم
 نیست الله در لقمان و اذکر و نفی الله علیه و نفی ربک در طه رسم امرات
 در هر جا که صاف بشود و آن هفت موضع است امرات عمران در ال عمران
 و امرات تراود و امرات العزیز الان بر دو در سوره یوسف و امرات زحون
 در حصص و امرات نوح و امرات لوط و امرات و خون هر سه در تحريم چهارم

کلمه در نوح

کلمه در نوح موضع کلمه ربک مئة در نوح و مئة کلمه ربک یحیی در اعراف
 و کلمه ربک علی الدین و کلمه ربک لا یؤمنون هر دو در یونس و مئة کلمه ربک
 و کلمه در دوم یونس و در مرفوعات کرده اند پنجم است در نوح موضع ^{لین} است
 در لقمان الا نشأت الا ولین و نشأت الله بنده علی و نشأت الله بنده علی هر سه در طه
 و نشأت الله در لقمان الا نشأت الا ولین و نشأت الله بنده علی و نشأت الله بنده علی
 موضع کلمه علی الکافین در ال عمران و آن کلمه الله علیه در نوح و هم نیست
 نیز در دو موضع مصیبت الزلول و اذجا و ک و مصیبت الزلول و نجا هر دو در
 قدس الله شتم یقین الله در موضع یقین الله خبر لکم در مود و شتم قوت در نوح
 قوت بین در حصص بن نیز در موضع و هم خطرات الله نیز در موضع خطرات الله در مود
 یا زده هم شتم نیز در موضع شجرة الزقوم در مود و آن دو در هم شتم نیز در موضع
 جنت نعیم در مود و هم نیز در هم شتم نیز در موضع شتم عمران در تحريم چهارم است
 در دو موضع آیات السابق در یوسف آیات من ربی در مکتوبات یا زده هم است
 در هر جا و هم شتم نیز در هم شتم و آن در هر جا که و هم شتم و آن ایچه در نوح و آن که

و بذات الصدور و ذوات البروج بخندیم بنیت در کیوضع فهم علی بنیت نه در
 خندیم حرف در کیوضع غا الغرافات امنون در سببا نوز و هم ثمرت در کیوضع غا
 لکما در هاد و ضمت متبیه جالت تیز در کیوضع جالت صغرا در و لمرسلات بنیت غم
 الات در کیوضع افراتیم اللات و لغری در و انجم بیت و دوم بهیات در
 و و موضع بهیات بهیات لما تو صدون در و منون بیت و سیم غیاب در
 موضع والقوه غیاب سبب الحجب و ان یحلبوه غیاب الحجب هر دو در بیت
 بیت و چهارم لات در کیوضع لات حین مناص در ص بیت و پنجم مرقات
 در چهار موضع نهضه اتجا و مرقات ال و اموالهم تنجا و مرقات ال هر دو در بقره
 و من یفعل ذلک تنجا و مرقات ال درک و و یغنی برقات از و ایک انجم
 بحث دوم در مطلق و موصول با آنکه هر کلمه که دو حرف یا بیشتر بوده مثل
 آنکه منفصل بوده از کلمه که بعد از آنست خواه این کلمه حرف بود یا فعل یا اسم
 مکرر الضلام تعریف و یا دند او و تنبیه و ضمیر منفصل و حرف قطعات مثل
 الارض یا ادم و هؤلاء و ضربنا و الم مکرری که در مصحف امام نوشته اند که

دین بکشی حرم محمود

و درین ششم موصولی نوبت می رسد که در این باب از مصلحتات بجهت ذکر کرده
 است و سه اند اول این ماهر جا که در مقصود مطلق است مگر اینها تو را نگویم
 و جهات در بقیره و اینها بوجهی در شکل که این هر دو با اتفاق موصول اند و اما
 در اینها نگویند بیدرکیم الموت و در ^{تقصیر} و اینها کنیم بقیه و در شعراء و اینها
 در اضراب خلاف کرده اند گن و در بیشتر مضامین مطلق است با اتفاق
 سیم مطلق است در پنج موضع لبس ما شد و در بقیره و لبس ما کانا و اینها
 و لبس ما کانا و اینها و لبس ما کانا و اینها و لبس ما کانا و اینها
 در ماده چهارم لبسها هر جا که واقع شود موصول است مگر قل لبس ما کانا
 و بقیره که در اکثر مضامین مطلق است پنجم لبس ما مطلق است در پنج
 لبس ما کانا و اینها و لبس ما کانا و اینها و لبس ما کانا و اینها
 در پنج موضع کمال ما مطلقه در ابراهیم و کمال ما را و در سوره ن
 و کمال ما و منت در اعراف و کمال ما جاء الله و در توبه و کمال ما الفی و در ملک
 و نیکون در سوره ابراهیم ملا عارف در پنج کمال ما مطلقه در این چهار

مکتوبات مکرر لم یستویوا لکم در هر دو کلامون کتوبات اتفاق قائم
 یستویوا در قصص وکن در اکثر معاضدین کتوبات مجیدیم آن لم یجزه
 مفتوحه در جمع قرآن بنون کتوبات مثل آن لم یکن آن لم یجزه احد
 نوزدهم کلی لا در جمع قرآن مقطوع است مکرر در چهار موضع که موصول است
 لکیدا آخر نوا علی فاعلم در ال عمران لکیدا یعلم در جمع لکیدا کون خرج بود
 احراب لکیدا تا سود در حدید وکن ال عمران در بعضی در حرف قطع است
 بنیم در جمع قرآن موصول است مکرر در دو موضع که مقطوع است یوم
 هم بار زدن در غافر یوم هم علی ال رضیتون در الزاریت بیت یکم
 این ام لا قوله قال بن ام در اعراف است ودر طه موصول
 یعنی بیای نداده ام بصورت واد است میخوانم بیت دوم مال
 بر آنکه نام جاره از خبر و در چهار موضع مقطوع است قال یؤایه القوم دن بدل
 نه الحکب در کف و مال هذا الرسول در فرقان قال الذین کفرو در معراج در باب و مرقه
 بیت و سیم ولات جن منهن در ص اکثر معاضد مقطوع و در بعضی موصول یعنی تا و است

کلامین ازین است

سجادین فصل است افید و در این مقطوع و موصوف است که در مقطوع و و
 وقت خوان کردن در آخر هر کلمه و قتی در موصول کجوقت در آخر کلمه دوم که آخر کلمه
 مذکور شده است بعد از موصول نویسد مثل تم و خم و یکان اگر چک لا و قضا یا
 یکند و ابو عمرو بر کاف و ال سجد و او را علی اگر چک لا و قضا یا یکند و ابتدا یا یکند
 زیرا که بحرف یا حرف نیست **فصل سیم** در بیان حکام و قضا است **در آنکه چون قری**
 تا در باشد که قضا تمام شود یا بمره را یکیش تواند خواند لاجرم او را ضایع
 باید کردن از برای قضا و نه جهت کردن و بعضی حسن ابتدا بعد از آن معانی و
 قرآن از قبل و بعضی آن محفوظ است و خوانده و شنونده از آن محفوظ کردند
 و آنکه علیهم السلام تمام و قضا بسیار آورده اند اما هیچ جوری آورده که و قضا
 جنباری و خطاری زیرا که در حالت و قضا کلام تمام است یا ناقص اول ضایع
 دوم خطاری یا جنباری آنکه کلام تمام باشد یا نیست که متعلق با بعد دارد
 در جنبه لفظ و معنی یا ندارد پس اگر صلی متعلق با بعد ندارد آن نام گویند زیرا که کثرت
 در وی نام شده است و این وقت در و س یا بیشتر و قضا به یک نام است

وابتداء از ایاک بعد دو وقف بر اول کسب یقین و ابتداء از ان الذین کفروا
 و کلام است که در میان آیه نیز باشد مثل وقف بر احد اخصی عن الذکر بعد از
 و ابتداء از و کان شیطان خذولاً و اگر کلام متعلق به بعد دارد و از جمله معنی آنرا
 وقف کان و خواهند زیرا که وقف در وی سبب است و ابتداء از بعد وی جایز است
 و این وقف نیز در بعضی آیه پیش و خبر آن مثل وقف بر مثل و تبارز قاتلهم
 یقین و ابتداء از و الذین یؤمنون و وقف بر بن قبایک و ابتداء از با کلام
 ثم یوقنون و اگر متعلق به بعد دارد و کلام از جمله لفظ آنرا وقف حسن گویند
 زیرا که در نفس الامر وقف در آن حسن و مفید است اما در آن جایز نیست
 از ما بعد آن مثل وقف بر بعد آن و ابتداء از رب العالمین که اگر آیه پیشه
 زیرا که چه کلام ربط به بعد دارد و لیکن اهل ادب حنبلی را که در آن مکرر وقف
 بر رؤس ای طایفه است سید المرسلین علی اله و علیه السلام میگویند که اینها
 که حضرت بر است علی اله و علی اله و در قرائت قطع آیه بگرداند و بکشد رسم از آن
 و وقف بگرداند بر وی و ابتداء از رب العالمین بگرداند و وقف بگرداند بر وی

بنام امانه

قیاساً از خبر و اما وقف بطریق کوبیده چند عدم فایده و این وقف
 جایز باشد که بعد از است قطع نفس و آیه مثل وقف بر بعد از دو وقف بر یوم
 هم با رزون در غایت یوم هم علی آن را در و التواریک و وقف بر عن در حق
 ما تلو اذ اعرف انما یخشی وجه الاله و ندی در باب و قضا در ده و در مورد
 و منع کرده مثل است م طاج نس لا انما هم کماست وقف لازم است یعنی اگر
 وقف بر وی بخشد و بمصل خواند و تم نیست که در معنی غیر و خوش و چون وصل انتم
 هم با ان ر الذین یحبون العرش و اما طاعت و وقف مطلق است و وقف بر
 و ابتداء از ما بعد و مطلقاً خوب است از جمیع آن مثل وقف بر کلمه یقین
 و ابتداء از اول کسب یقین و اما ج کماست وقف جایز است مثل وقف دوم و وصل بر
 رو بود و ابتداء از ما بعد وی جایز و لیکن وقف بهتر است مثل وقف بر لاریت
 و ابتداء از هدی للیقین و اما از جمله وقف مجوز است یعنی اصل در وی و مثل آن
 و لیکن وقف بر وی جایز است و ابتداء از ما بعد وی مثل وقف است و انما یخشی وجه
 یا اخره و ابتداء از فلا یخفف و اما حسن علامه وقف بر قضا است یعنی در وقف

است بفرودست طول کما مثل قفس بر من لعل و آینه که در آینه آن غرض بود
 و الا رض و اوست و آن که در است نه است که وقت بروی جا بر من است چون وقت
 بیان منبدا و خبرش وقت بر و الذین او و او و فردا و ابتدا و از اولک و وقت
 سستی و سستی نه مثل وقت بر منبدا که کلام چون و ابتدا و از اولک و وقت
 بد اینکس مکر در و سس آیه چنانکه گذشت و آنکه درین برین روز نه که گذشت
 رز و دیگر نه که کرده اند و در صحت نوشته اند و آنکه است قف قف من
 ق قد اصل منی که است حکم ط ارد و آنکه وقت بر و و منبدا که اند
 بروی اند که توقف باید که و قطع احواب و قطع نفس و آنکه در منبدا
 منی وقت جا بر منبدا منی وقت و آنکه در منبدا است از منی وقت جا بر منبدا
 منی وقت و آنکه در منبدا است منی وقت جا بر منبدا و آنکه در منبدا است
 او است و آنکه در منبدا است منی وقت جا بر منبدا و آنکه در منبدا است
 چنانکه اندکش رز و دیگر وضع کرده اند چنانکه بیان خبر را و آیه های خدای
 است هر چه منبدا که چون کوفه و بصری در منبدا خدای خدای رز و منبدا

این کلام را

و چون چنانکه رز و کوفه منبدا و بصری چنانکه کوفه و بصری و بصری
 تا منبدا که رز و منبدا است و در منبدا رز و کوفه آن است و بصری چنانکه
 در آیه بیان کوفه و بصری چنانکه و وقت و بصری چنانکه و بصری چنانکه
 پس بنا برین رز و کوفه در صحت منبدا و بصری چنانکه

و بعد

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله ذي النعمات والكرامات والجلال والجلال حمد الله الذي لا اله الا هو
 وكبره الاكوان والصلوة على محمد وآله وسلم الله الاكبر والظهور للبحر
 ورضه الله الواسع محمد وآله وسلم شيعته من الانبياء والمرسلين
 والملائكة المقربين فادعيت الافلاك دابرة والكواكب سابقه **وبعد**
 چون اقل جاد ابن محمد عبدالرزاق بحسبته الفوسان بر خود لازم دانسته که بقدر
 قوه و امکان از هیچ دین و تفسیر چنانکه هر یک مدیم بدارم و کتب فقها غایب
 و بسیاری از نسخ معتبره را مستندی و بنا بر آن شده با کمال سعی و اهتمام در تفتیش

و تصحیح آن است چنانچه در وقت راجعی از احوال بکلیه
 نمودن کلام الهی در آن نمودند و باینکه در این جهات باشد نمودن خود را در
 و بعضی کلام آنها **أَمَّا الْمُؤْمِنُونَ** اخوة شفقت بر اوستی چنانچه نمود که
 محسوس است از اجابت غایب از اینجا بیکه در چشم نمر که اقل ضیق بل لاشی و بعضی
 مستندی باشد آن مژده کشف الایات و توحید جبهه بیاری از سایر
 کلام آن که باشد مژده اند و هشتم باشد لهذا را از او حیه و خود مژده و کشف
 و غیره را که فعل حبیب بود و مضمون آن مژده تا کافه خویش و عامه حوام را بهر
 اکتی و خطی او در روزی کرد و امید که خبر کثیر و بانیان این کلام الهی را
 بطیب مغفرت یاد نمایند و این و نیزه را مرتب بر مقدمه و پنج باب و
اما مقدمه در بیان خویش و ثواب قرائت قرآن است که چه زبان ملک فم
 از تعداد و مباح و تفصیل تلاوت کلام الهی بر سطح صفحه رقم عاجز است و بکن بزرگ
 چندین حدیثی گفته میشود از جمله در حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم است
 که در مژده و تسبیح رضی الله عنه یا سلام بر تو یا و بقرائت قرآن بزرگوار است

کفاره پناه از برای

کفاره است از برای کسان و حضرت از پیش قرآن و ایست از عذاب حق
 و نوشته میشود از برای کسی که بخواند قرآن را بعد از آنکه ثواب صد مرتبه و خطا کرد
 میشود و هر کس بعد از ثواب حق بکسی و نازل میشود بر قاری قرآن رحمت طلق
 و بهشت در کینه برای قاری ماکه و شش و سیست بوی قاری است و از دست
 امام موسی کاظم علیه السلام منقول است که در باب است بقرائت قرآن است
 بقاری قرآن سکینه بخواند و بالار و پس بکسی بخواند و بکس بکس و بکس
 و بقال قاری قرآن افراد اونی و در قرآن همان که است در قرآن فی الدنیا و فی الآخرة
 عند آخره بقرآن و این فرمودند فضل جاد است من خواندن قرآن است
این فرمودند که خدا عذاب بکس و بکس که حفظ نماید قرآن را و این فرمودند
 قرآن عود و الوثقی و باین حکم در دست برای بکسین و قرآن رحمت است از برای
 سون و حضرت از برای طمان نیست که بفرماید و قرآن من القرآن
 ما هو شفاء و دواء للمؤمنین و لا یزید الظالمین إلا حساراً و این
 عبد الرحمن از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم کرده که بقرائت و نمودند که بقرائت

ثم كلام هـ وابن سبته رضى **صل اول** در دعای اول که
 قبل از نماز است و آن هـ بسم الله الرحمن الرحيم اللهم اغث
 استئذ ان تصلي على محمد وال محمد فان تؤذي بحلمك صبري
 وتطيق به لسانى وتخرج به صدري وتجعل به جسدى وجوانى
 وقوتك فاقه الاحول ولا قوة الا بك يا ذا الجلال والاكرام يا ذا الشان
ابن از حضرت رسول خدا صلى الله عليه واله روایت که اگر کسی قبل از نماز هـ
 این دعا را بخواند که بخشد خداوند بخیر و بکرم و در روز قیامت
 اللهم بالمحق انزلته وبالحق نزل اللهم عظم دعوتى فيه واجعل
 قوتي الصبري وشفاة الصديري وفي ما بالعتبي وحرني اللهم
 وتين به لسانى وتعمل به وججى وقوه جسدى وادوتنى قلوبى
 على طاعتك انا ولسانك واطراف القمار واخرى مع الشقي قاله
 الاخبار وصلى اللهم على محمد وآله الأبرار **صفت** از حضرت ابی عبد
 الله علیه السلام روایت که قبل از نماز هـ خواند است دعا را بخواند اللهم اغث

استئذان هذا

استئذان هذا كناية عن اللزوم منك على وسؤال محمد بن عبد
 وكلامك الشايق على لسانى بتدبير حبلى ما ديا ربنا لى الخلق
 وحيداً متصلاً فيما بينك وبين عبادك اللهم انى كثرت جهلك
 وكثرت لك اللهم فاجعل نظري فيه عباداً وقرآنى فيه ذكراً وتكر
 فيه امتيباراً واجعلني ممن اعطيت بيان مواظك ولحبيب مفاصلة
 ولا تمنع عني قرآنى على قلبي ولا على سمعي ولا تجعل على بصري مشاوة
 ولا تجعل قرآنى قراءة لا امدثر بها بل اجعلني امدثر بها بل اياته
 واحكامه اخيراً في راي دينك واجعل نظري فيه خلة ولا قرآنى
 مدثر اياك انت الرؤى الخيم **صل دوم** در دعای دوم هـ
 از حضرت سالت اللهم انى قد قرأت ما صنعت من كتابك الذي
 أنزلته على نبيك الصادق فلك الحمد وثنا اللهم اجبني من قبي
 حلاله وبحر خزانة ديو من بحريه ومشايمه واجعله ايتافى
 وايتافى خسران واجبني من ربي بكل آية قرآنية وما در جبهه في افلا

يُحْيِيكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ **فَمِنْ اَمْرِ اِيَّاهُ** **يُخَوِّسُكَ** اَهْدِنَا صِرَاطَكَ
الْقُرْآنَ وَعَلَانِيَا تِبَا الْقُرْآنِ يَا اَرْحَمَ مَوْضِعَا لِعَظِيمَةِ الْقُرْآنِ
وَجَنَانِ الشَّيْءِ بِكْرَامَةِ الْقُرْآنِ وَاقْصِرْ دَرَجَاتِنَا وَجَهْلُ مُرَادِنَا
وَصَلِّ عَلَى سَادَاتِنَا وَاسْقِ مَرْضَانَا وَادِدِيْنَا وَطَوْلِيَا عَمَادِنَا
فِي ظِلِّكَ وَعِبَادِيكَ وَدَسِّعْ عَلَيْنَا اَرْزَاقَنَا وَادْرُقْنَا خَيْرَ الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ يَرْحِمُكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ **فصل ثامن** در دعای نیت نماز
روایت از حضرت امام زین العابدین علیه السلام دارد دعای معتبره است
وَأَنْ نَبْتَ اللَّهُمَّ إِنَّكَ اعْتَقَيْتَ عَلَى نَحْمِ كِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَهُ نُورًا
وَهَدًى وَجَعَلْتَهُ مَعِينًا عَلَى كُلِّ كِتَابٍ أَنْزَلْتَهُ وَقَضَّيْتَهُ عَلَى
كُلِّ حَدِيثٍ قَضَّيْتَهُ وَفَرَّقَانَا فَرَّقْتَ بِهِ بَيْنَ خَلَائِكَ وَخَوَائِدِ
وَفَرَّقَانَا غَرَبَ بِهِ عَنْ شَرَائِعِ أَحْكَامِكَ وَكُنَّا بِأَفْضَلَتِهِ لِعِبَادِكَ
مُفَضِّلًا وَوَجَّاهَا أَنْزَلْتَهُ عَلَى نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتُكَ عَلَيْهِ وَآلِهِ
تَنْزِيلًا وَجَعَلْتَهُ نُورًا مُتَهَدًى بِهِ مِنْ ظُلَمِ الضَّلَالَةِ وَالْجَهْلَةِ

باب اعتراف

يَا مُتَابِعِي وَشِطَاءُ لَيْلٍ أَصَبَتْ فِيهِمُ الصَّغِيرَيْنِ إِلَى سِتَابِهِ وَ
مِيزَانٍ مِشْطٍ لِالْخَبِيثِ مِنَ الْحَقِّ لِيَأْتَهُ وَنُورٌ هَادِي لَا يَطْفَأُ عَنْ
السَّامِعِينَ مَرْهَانَهُ وَعِلْمُ نَجَاةٍ لِأَفْضَلِ مَنْ أَمَّ وَصَدِّقَتَيْنِ وَ
مَنَالِ أَيْدِي الْفَلَاحِ مِنَ عُلَاقِ بَعْزَةِ عَصَمَتِهِ الْأَقْصَى فَإِذَا قَدَّ
الْمَعُونَةُ عَلَى بِلَاوِيهِ وَصَلَّتْ حَوَائِجُ الْيَتَامَى بِحَيَادِيهِ فَجَلَّلَا
مِنْ رِعَاةٍ حَتَّى رِعَايَتِهِ وَيَدْرِي لَنْ يَعْثِقَا وَالْقَلْبُ بِحُكْمِ الْإِلَهِ وَهُوَ
إِلَى الْأَوْرَاقِ مُتَابِعُهُ وَمَوْصِيَاتِ نِيَابَةِ الْأَعْمَى إِنَّكَ أَنْزَلْتَهُ عَلَى
نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ جَمًّا وَأَلْعَنَهُ طَائِفَةُ عَجَائِبِهِ وَمَكَلَّوْ
وَرَبَّنَا عَلَيْهِ مُقْبِرًا وَصَلَّاتُهُ عَلَى مَنْ جَلَّ عَلَيْهِ وَقَوَّيْنَا عَلَيْهِ
لِرِضَانَا قُوَّةً مِنْ أَوْفَى حِمْلِهِ الْأَعْمَى مَكَا جِئْنَا قُلُوبَنَا بِالْحَمْدِ وَرَبَّنَا
بِرَحْمَتِكَ شَرَفٌ وَصَلَّاتُهُ وَصَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ الْخَلِيبِيِّ وَعَلَى آلِهِ الْخَرَن
لَهُ وَاجْعَلْنَا مِنْ غَيْرِ فَإِنَّهُ مِنْ مُحَمَّدٍ كَحَتَّى لِأَعْيَارِضْنَا الشَّرَفِ
نَصْدِيقِهِ وَلَا يَحْجِلُنَا الزُّنُفُ عَنْ صَدْرِ طَرِيقِهِ الْأَعْمَى صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

وَاللهَ وَاجِبًا مِّنْ تَعَيُّنِهِ عَلَيْهِ وَيَا وَيْ مِنَ الْمُسَابَهَاتِ إِلَى حُرُودِ
مَقِيلِهِ وَتَكُنْ فِي ظِلِّ جَنَاحِهِ وَتَحْتِ دِيْبَضُوقِ صَاحِبِهِ وَتَهْدِ رَحْبَ
يَسْجِلِ اسْفَارِهِ وَكَيْتَجِبْ بِجَبَابِجِهِ وَلَا يَلْقِيسُ الْهَدَفَ فِي غَيْرِهِ اللَّهُمَّ
وَبِحَاضِبَتِهِ مُحَمَّدًا قَلَمًا لِلدَّالِّ عَلَى عِلْمِكَ وَالْمُهَيِّئًا لِلْإِلَهِ سُبُلَ الرِّضَا إِلَيْهِ
صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللهِ وَاجِبًا الْقُرْآنَ وَسَيِّدَةً لَّنَا إِلَى أَشْرَفِ مَنَازِلِ الْكَرَامَةِ
وَسَلَامًا تَهْرُجُ فِيهِ إِلَى مَحَلِّ السَّلَامَةِ وَسَيِّبًا تَخْرُجُ بِهِ إِلَى جَنَّةِ فِي عَرْضِهَا
قَضَرِيَّةٌ تَقْدَمُ فِيهَا عَلَى نَعِيمٍ دَارِ الْقَامَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ
وَاحْطِطْ بِالْقُرْآنِ عَنْ تَقِيلِ الْأَوْزَارِ وَهَبْ لَنَا حُسْنَ مَثَالِ الْأَبْرَارِ
وَاقْضِ بِنَا أَنَا وَالَّذِينَ قَامُوا لَكَ بِهِ إِيَّاكَ الْبَلِيلِ وَأَطْرَافِ الْبَهَائِ وَخَشْيَ تَهْلِيلِ
مِنْ كُلِّ دَفْنٍ تَهْلِيهِمْ وَتَقْفُوبِنَا أَنَا وَالَّذِينَ اسْتَضَاءُوا بِنُورِهِ وَلَمْ
يَأْخُذْهُمْ إِلَّا مِلٌّ مِنَ الْعَمَلِ فَقِطْعَةً مِنْ جَنَّةٍ عَزِيدَهُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللهِ
وَاجِبًا الْقُرْآنَ لَنَا فِي ظُلَمِ اللَّيْلِ مَوْجِدًا وَمِنْ تَرَفَاتِ الشَّيْطَانِ وَخَطَا
الرُّسَاوِ مِنْ خَارِسَا وَلَا تَقْدِرْ مَنَاعًا عَنْ نَقْلِنَا إِلَى الْمَعَادِ حَامِيًا وَلَا لِيَسْتَنِيَا

عَنْ الْوَقْفِ

مِنَ الْمُتَوَكِّلِينَ فِي الْبَاطِلِ مِنْ غَيْرِ مَا أَفْتَحْنَا وَلَجُوا وَجَانَحُوا أَقْرَابَ الْأَنَامِ
زَايِرًا وَلِطَافِ الْفَقْدِ عَنَّا مَنْ تَصَحَّحَ الْإِسْبَارُ نَاثِرًا حَتَّى تُوَصِّلَ إِلَى قُلُوبِنَا
قَتْمُ غِيَابِهِ وَذَوَابِجِ أَمْنَالِهِ الَّتِي تَضَعُ الْجِبَالُ الرُّوَاسِيَّ عَلَى صِلَابِهَا
عَنْ أَجْبَالِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللهِ وَادِّمْ بِالْقُرْآنِ صَدْرَ ظَاهِرِنَا
وَاجِبِيَّةَ خَطَرِ الرُّسَاوِ مِنْ عَنَصَةِ خَمَازِنَا وَلَعَلَّ بِهِ دَرَكٌ قُلُوبِنَا
وَعَلَا تَوِي أَوْزَارِنَا وَاجْتَمَعَ بِهِ مَنَشَرُ أُمُورِنَا وَأَوْيَ بِهِ فِي مَوْجِبِ الْعَرْشِ عَلَيْهِ
طَمَاحُ هَوَايِنَا وَآكِسِيَا بِجَلَالِ الْأَمَانِ نَوْمَ الْخَرَجِ الْأَكْبَرِ فِي مَنَاقِبِ اللَّهِ
صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللهِ وَاجِبًا الْقُرْآنَ خُلُوسًا مِنْ عَذَابِ الْإِبْلَاقِ وَسَوْيَةً لَّنَا
بِهِ وَقَدْ عَاشَ وَخَصِبَ سَعْدُ الْأَرْوَاقِ وَجَنَّبَنَا بِهِ الضَّرَامِ الْبَلَدِ مَوْتِهِ
وَمَدَانِي الْأَخْلَاقِ وَاعْقَبْنَا بِهِ مِنْ هَوَا الْكُفْرِ وَدَرَجَاتِ الْيَقَاقِ حَتَّى
يَكُونُ لَنَا فِي الْقِيَمَةِ إِلَى رِغْوَانِكَ وَجَنَابِكَ فَتَدَاوُلْنَا فِي الذُّبَابِ
سِحْطِكَ وَتَعَدَّى خُدُودَكَ فَانْدَا قَلَمُكَ عِنْدَكَ تَحْلِيلًا حَلَالَهُ وَتَحْرِيمَ حَرَامِهِ
شَاهِدًا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللهِ وَهَوِّنْ بِالْقُرْآنِ مَعَادَ الْمَوْتِ عَلَى رُسُلِنَا

كَرَبِّ السَّيَاقِ وَجَهْلَ الْآمِنِ وَتَوَادُّ الْمَسَاحِجِ إِذَا بَعَثَ النَّفْسُ
 التَّارِقِ وَفُكِّلَ مَنْ رَاقٍ وَتَجَلَّى مَلَكُ الْمَوْتِ لِقَبْضِهِمَا مِنْ حُجْبِ الْغُيُوبِ
 وَدُمَاهُمَا مِنْ قَوْسِ الْمَنَايَا بِأَسْنِمِهِمْ وَحَشَى الْفِرَاقِ وَدَنَا مَنَا إِلَى الْآخِرَةِ
 وَحِيلَ وَانْطَلَقَ وَضَارِبًا لِعَمَالٍ قَلَانًا فِي الْأَصْنَاقِ وَكَانَتْ الصُّبُورُ
 فِي الْمَنَا وَحَى إِلَى مِيقَاتِ يَوْمِ التَّلَاقِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَبَارِكْ
 لَنَا فِي حُلُولِ الْبَلَى وَطُولِ الْقَامَةِ بَيْنَ الْهَبَاقِ الرَّحْمَى وَاجْعَلِ الْقُبُورَ
 بَعْدَ فِرَاقِ الدُّنْيَا حَيْرَ مَنَازِلِنَا وَاهْجِ لَنَا رَحْمَتَكَ فِي صَبْرِ مَلَاحِدِنَا
 وَلَا تَفْضَحْنَا فِي خَاضِرِ الْقَبْرِ بِمُوقَاتِ أَثَامِنَا وَادْعُ بِالْقُرْآنِ فِي مَوْجِ
 الْعَرْشِ عَلَيْكَ ذَلِكَ مَقَامِنَا وَثَبَّتْ بِهِ عِنْدَ اضْطِرَابِ حَبِيرِ حَقِّكَ يَوْمَ الْحِجَابِ
 عَلَيْهَا زَلَّ أَقْدَامُنَا وَخَنَابِيرُكَ مِنْ كُلِّ كَرَبٍ أَنَا فِي صُدُورِ الْمُؤْمِنِينَ
 وَدَاوُلَا تَجْعَلِ الْحَيَاةَ عَلَيْنَا كَلِمَةً اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَرَسُولِكَ
 كَمَا نَلْعَ رِسَالَتَكَ وَصَدْرُكَ بِأَمْرِكَ وَنَقَعَ إِضَائِكَ اللَّهُمَّ اجْعَلْ بَيْنَنَا
 صَلَواتَكَ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَقْرَبَ النَّبِيِّينَ مِنْكَ مَجْلِسًا قَامِكُمْ

مِنْكَ سَعَادَةً

مِنْكَ سَعَادَةً وَاجْعَلْهُمْ عِنْدَكَ جَاهًا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ مُحَمَّدٍ
 وَشَرَفِ عِيَانِهِ وَعَظِيمِ بَيَانِهِ وَثَقِيلِ مِيزَانِهِ وَتَقَبَّلْ سَعَادَتَهُ وَفَرِّقْ
 وَسِيلَتَهُ وَتَحْيِ وَجْهَهُ وَادْعُ نُورَهُ وَادْعُ دَرَجَاتِهِ وَاجْعَلْنَا عَلَى
 أَهْلِ مَشْتَبِهِ وَتَوْفُقًا عَلَى مِلَّتِهِ وَخَيْرِيًا مِنْهَا حَبِيبَةً وَاسْتَلْكَ بِأَسْبَلِهِ
 وَاجْعَلْ نَامِرًا مِنْ أَهْلِ طَاعَتِهِ وَاحْشُرْنَا فِي زَمَرَتِهِ وَادْعُ نَاحِيَتَهُ وَاجْعَلْنَا
 بِكَاسِهِ وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ صَلَواتُهُ تَبْلُغُ بِهَا أَفْضَلَ مَا يَأْتِي مِنَ
 خَيْرِكَ وَفَضْلِكَ وَكَرَامَتِكَ إِنَّكَ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَفَضْلٍ كَثِيرٍ
 اللَّهُمَّ اجْعَلْ رِيسَالَتَهُ مِنْ رِيسَالَتِكَ وَادْعُ مِنْ أَيْدِيكَ وَنَقَعَ إِضَائِكَ
 وَجَاهِدَكَ فِي سَبِيلِكَ أَفْضَلَ مَا جَرَى أَحَدًا مِنْ مَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِينَ
 وَأَنْبِيَائِكَ الْمُرْسَلِينَ لِلصُّلَاحِينَ وَالسَّلَامِ عَلَيْهِ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّالِبِينَ
 وَرَحْمَةِ اللَّهِ وَبَرَكَاتِهِ **بَابُ دَرْجَتِهِ** وَرُفُوعِ سَعَادَتِهِ وَكَمَالِ رَأْسِهِ
 آيَةُ أَوَّلُ هَمِّ آيَةٍ بِدَرْجَتِهِ هَمِّ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ كَذَلِكَ بَرَأَ مِنْ طَبَقِ كَمَالِهِ
 مَفْضُودًا وَشَرَفًا بِرَأْسِ آيَةٍ بِخَوَانِدِهِ عِدَارَتُهُمْ بِهِمْ عِدَارَتُهُمْ

برباست و در بعضی نسخ نظر رسیده که کعبه دوسی و دوم بر مصلوات بفرستد **این**
 بجهت هر چندی دوازده هزار بار بخواند و در رکعت نماز بر پشت صاحب بخواند و بعد از
 هر سوره که خوانده باشد ضرر ندارد و زودی کسایت خواهد شد **و الله تعالی اعلم**
 از بزرگان و شایخ مقلد است که هر که در ورطه یا غیبه گرفتار شود در اینجا است
 سوره که در دوزخ و مرتبه گوید بعد از هر نماز **يَا رَحْمَةً مِّنْكَ يَا مُسْتَبِيرًا** **الکبریم** بخواند
و تَطْلُبُ الْجَنَّةَ **يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ** و اگر در کعبه غصه و پشیمان و شورش بر بین کلمات
 بخواند اهل و اتم خواهد بود بجهت خلاصی از دست ظلم و حصول مقامات در خدمت بقا
 و سر مرتبه این کلمات را و بجهت با طهارت بخواند و بعد از آن سوره مرتبه مصلوات بخواند
 و از خداوند حاجت خود را بخواهد **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** و دست بجهت ملاکت ظلم هزار بار
 سوره هزار بار بخواند و هزار بار **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ أَمَلُهُ** و مصلوات هزار بار و در
 هزار بار زبان ظلم نفرین کند البته ملاکت شود یا مخدول و گویا او که در دوزخ و دوزخ
 این آیه موجب فراخی و زوری و صفائی است **سوره فاتحه الحاقیه** یا پنج مرتبه
 جمعی رحمت الهیه و جمعی دیگر از عباد متفرق شده اند و خبر رسیده است که

این دعا را از هر

ابتدا هم از دوزخ بفرستد و بهترین ساعت بعد از نماز صبح است و قبل از صبح بخواند
 و بعد از نماز صبح و در ایام شریف و در روزهای عید و ماهیام که صد مرتبه بخواند
وَكَبَّ الْعَالَمِينَ عَلَى كُلِّ حَالٍ و کعبه مرتبه مصلوات بفرستد و بکسی توجه نماید که
 سجده دولت و سینه از آن شروع نماید باین کلمات که چهل و یک مرتبه بخواند و بعد از آن سوره حمد را تمام بخواند
 بخواند که خط نشود و بعد از آن سوره بقره نهم نوبت این دعا را بخواند یا **يَا مُجِيبُ**
يَا مُجِيبُ فَرَجٍ یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ**
يَا مُسْتَبِيرٌ یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ** یا **يَا مُسْتَبِيرٌ**
 دست و دهان مکان بخواند سینه هرگاه در وقت یا مکان یا عدد و چنانچه
 ختم کند که در آن افضل است و در وقت اول اثرش ظاهر گردد و چون غیب
 بعین آمد هر چند که دولت عظیم بهم رسد باید ختم را در چهل و یک مرتبه تمام کند
 در وقت تنگ رسیده که آیه سوره را تمام بخواند و صل نماید و در بعضی نسخ شصت مرتبه
 شرط و قیدی مقرر است باین کلمات که چهل و یک مرتبه بخواند و هر روزی چهل و یک مرتبه بخواند
 صبح بخواند و این دعا را نیز بخواند و خداوند او را در غنی گرداند و در فقر او را

از آنکه خود او فرماید **بیت** بجهت بر آمدن حاجات هر که بر روز نهم برسد
 باین نحو بخواند جمیع حاجات کلی و جزئی او را خداوند و غایب بعد از نماز صبح بخواند
 بعد از نماز عصر **بیت** و دو مرتبه بعد از نماز عصر **بیت** و سه مرتبه بعد از نماز شب
بیت و چهار مرتبه بعد از نماز عشا ده بار و اگر در شب اول تا آخر وقت خوابیده
 بخواند که مجرب است و از موده شده و در بعضی نسخ نظر رسیده که ابتدای
 روز و در خزینه نماید و در دو جا اظهار مطلب نمائید یکی در میان ایام که بعد از آن
 شستن و یکی در اخراج از حوض و از بعضی نسخ منقولست که بجهت خوف از شراب
 یا از طاعنی یا زده یا بر کوبیده یا کسب نوم الذین و ایام که بجهت از تنگی ضرر
 و تنگی بوی رسد و اگر قاطع الطریق و یا سببی سر راه بر او گیرد بعد از ذکر
 بخواند خلاص شود و کبریات تجربه شده و بعضی پیوسته **شم سوره قل هو الله**
 از جمله ختم مجرب به سوره که سر آمد همه ختمهاست و از برای هر حاجت و هر امر
 مناسبات است که اول چل کند و بایست که بکوبد و در مکان صورت
 و با کس که حکم کند و یا بخشنده حق ترخ یا غیر درج در دست کند و در وقت نماز

گذارد و بعد از آن

گذارد و بعد از نماز هر روز که خواهد خواند و بعد از نماز شصت بار سوره حمد را بخواند
 و خدا بر صلوات بفرستد و عشا و نه بار سوره الم ترخ بخواند بعد از آن نزد
 و یک مرتبه سوره قل هو الله را بخواند و صد بار صلوات بفرستد و بخت یار
 حمد را بخواند و سر را سپیده بگذارد و بطریق از خداوند بخواند که حاجات منقول
 باشد و از بعضی گفته اند زمان خواندن بوی خوش بخور کند و ابتدا از روز و در خزینه
 نماید و بعد هم خوب است و خزینه را روزی بدارد و نسیب اولی است و در بعضی است
 و از دست این عمل را در وقتی که قمر زاید شود یا شب یا در و نهر است و در بعضی
 نیست که در در عشا حاجت او **بیت** بجهت هر حاجت از قاطع دست که مدت شش روز
 بعد از نماز صبح هر روز بگوید یا تو حید را بخواند و در نیم یا خضوع و شوق
 هنوز ختم تمام نشده حاجت بر او رسد و **بیت** تجربه رسیده که مدت نیمه
 روز روزی سه مرتبه بخواند باین نحو که الله یحمد یا هزار بار بگوید و هر روز و در
 اتمام عمل یک بار سوره الفاتحه که اول آن است و الله علی الکفار تا آخر سوره بخواند
 در مکان صورت یا طهارت و در بعضی بر او صل که دو **بیت** رویت است چنان که

بر روی چپ و گویست بخواند و بعد از آن سوره مرتبه دعای با فتح فتح تا آخر کند
 ختم حمد نه گزیده بخواند حاجات دنیوی و آخرتیه برآورده شود **نیم این سوره**
 در کتاب معتبر از کتب علمای شیعه منظر خیر رسیده که در این تریفه این سوره ده وقت
 هر که وقت خواندن آن ده وقت را عمل آورد و بعد از آن دعا کند دعای و سوره
 و قاعده باین نحو است که ابتدا از نخست کو یک سوره نماید و هر وقتی بخواست
 عقد کند و ختم بخت ابدام بری کند و میان دو صحن شمع حذر هر دو فرجه
 از محل خیر طلب کند و در میان دو نیم علم باین ایدیم آنچه از مرقوله دفع شر باشد
 طلب نماید چون ده وقت تمام شود سوره سوره الم نشرع و سوره سوره
 قل هو الله احد بخواند و سوره صلوات حضرت تدریس بوی همان کند و در وقت دعا
 بخواند و بعد ده مرتبه سوره حمد را بخواند و بعد از تمام هر حد یک بخت آن
 مقصود را گشاید و وقت گشودن بخت آن ابتدا از نخست ابدام دست چپ
 تا بخت خضر است رست که ابتدا حمد از دو بوده و بعد از فتح همه صبح
 با همان نظر کند و بعد و حاجت خود را بخواند و در بعضی موارد است که

در بعضی موارد است که

فتح با صبح بعد از خواندن سوره راست و در بعضی متعرض شده است که وقت صبح بگوید
 بخواند کسی اگر بر و عمل کند سوره سوره در بعضی کتب با طریقه اول را تا چهل روز
 ذکر کرد و مانند بختیه قضاء حاجات تکلف ندارد و مواضع ده وقت از این سوره
اول الله لا اله الا هو الحي القيوم دوم لا تاخذ سنه ولا نوم
 انه ما في السموات وما في الارض **چهارم من ذا الذي يرفع صناديد**
الارض **فيم ما بين ايديهم** **ثم** **فما خلفهم** **ولا يحيطون بشئ من**
علمه الا بما شاء **ثم** **وسيع كرسيه السموات والارض** **ثم** **ولا يؤخر**
حفظهما **هو العلي العظيم** **ثم** **در بعضی نسخ در وقت ششم بعد از ختم**
 بنظر رسیده هر وقت که هر که را ختمی پیش آید و در آن عاجز ماند باید که گشت
 زنت آن ختم و این سوره را بخواند بطریق ده وقت مذکور و در میان دو صحن
 شمع حذر و آن ختم را سنجاق بگذراند آن ختم موجب و خواه او بر آید هر که
 و جای که در آن دم کند سبب است و اگر دشمن صعب باشد بخت سوره
 شدن او شروع و ختم نماید تا چند روز که بخواند خواند و در میان دو نیم

و من سئل عن عيبا و انبى عار بخرامه اللهم اني احذرك على كل فجرة و اسير
 من كل ذنب و استلك من كل خير استعبد بك من كل بلا
 فانه لا حول و لا قوة الا بالله العلي العظيم و يوقف و فاسل الله عارا
 سبحانك اللهم صل على روح محمد و آل محمد في الارواح و صل على
 حبيد محمد و آل محمد في الاجساد و صل على قبر محمد و آل محمد في القبور و
 وصل على محمد و آل محمد اجمعين كوميده و جوابا بكمبارك الله و ملا
 يصلون على النبي جون ابراهيم خواندي ما يهت ابيك اللهم
 لبنيك اللهم صل على محمد و آل محمد في الاولين اللهم صل على
 محمد و آل محمد في الآخرين اللهم صل على محمد و آل محمد في الآ
 خر اعلی اللهم صل على محمد و آل محمد في المرسلين اللهم اعطهم
 الوسيلة و الشرف و الفضيلة و الدرجة الكبيرة اللهم كما امنت
 بمحمد و لم اده فلا تخزني يوم القيمة و وثيقه و اذقني صحبة و رفيق
 على ملكه و اسقي من حوضه مشرب و ويا ساياها هيا لا طاء بعد

ابدل اللهم

ابدل اللهم اني كما امنت بمحمد و لم اده فلا تخزني في الهمام و بجمعه و تبلغ روح
 محمد و آل محمد كثيرة و سلم اللهم صل على محمد و آل محمد الاوصياء الذين
 بافضل صلواتك و باوكل عليهم بافضل بركاتك و الصلوة و السلام
 عليهم و على اذواجهم و احبا و هم و قد خداهم و بركاتهم **سورة**
حطاف از حضرت امام جعفر صادق عليه السلام منقولست که هر کس این سوره را بخواند
 موات بمقا و برنجواند جمع موات او برودی کفایت شود و اگر کسی این سوره را
 بنویسد و با خود در دوزخ و در دوزخ بودی این باشد و در نظر خلق با حیات بود و در
 او را دوست دارد **سورة حطاف** در کتاب موات قرآن و در دست
 که هر که در مملکت گرفتار شود و این سوره را سه مرتبه بخواند خلاصی بایدست و الله اعلم
سورة الفتح نیز از حضرت علی بن ابي طالب منقولست که هر که این سوره را بخواند
 حاجات برسد و کس برنجواند حاجت او برودی بر او در دست و الله اعلم
سورة الفاتحة و طلاق و منزل و الم شرح از برای از عیبت و ویت
 در دل و نال و مرزوق بودن من حیث لا یجیب نوعی که حصول و بکار را که یقین

عاجز باشد مداوت کردن این چهار سوره همه روز سه بار و اگر گزیدند
 شود و شب تصانیع و بخیل محراب و از مودات علیک با تجربه چنانچه مداوت کند
 سوره و الذاریات در همه وقت روز و شب ثروت و دولت بود و **ختم سحر**
صالحه که اگر کسی چوخته باشد که در دولت و نعمت روی کرده کرد و
 و ابواب خیر را و مفتوح شود هر روزی سه مرتبه با وضو و قبله بترتیل مثل این
 بخواند و از خدا بخواند هر روز و خواهد شد **ختم سحر** **اذا وقع** در برای و
 رزق و توسعه در امر محبت تاثیر غریب دارد و از جمله غرائب است که خلافت دارد
 باید که ابتدا از شب بشکند و در شب سه دفعه بخواند و شب جمعه شب بخواند
 تا دست هیچ بخت بهین بخوبی معمول دارد و قبل از شروع در سوره در هر شب
 بخواند **اللهم ارحم الراحمین** و اوسع الاحلاطین من غیر کسب محبت
 دعوتی من غیر دین و اخوخذک من فضیلتی الفقیر و الذین واد
 حقن هذین غیا الايمان الی طین الحسن و الحسنین و خیرک یا ارحم
 الراحمین **طریقه دیگر** ابتدا از شب بخند کند و در شب اول پنج بار بخواند و شب

باره و گاه

باره و بار بخواند و با تجربه ای که راسی و پنج بار بخواند که در محبت و کبریه خود
 شود و بعد از اتمام هر سوره یک مرتبه بخواند **اللهم ان کان و ذی**
فی السماء فانزله و ان کان فی الارض فانزله و ان کان عبدا
فصره و ان کان قریبا فبینه و ان کان علیا فکثره و بارک اناسا فیه
یا ارحم الراحمین **طریقه دیگر** عذر محبت اعلی مقام از حضرت سیدنا محمد بن
 عبیدم نقل کرده ادا کان اول الشهر یوم الاثنين فابدأ بقراءة سوره
اذا وقع الی یوم الرابع عشر کل یوم علی عدد الايام محبت یقره یوم الا
 عشر و یقره عشر مره و فی کل خلیف اقره الدعاء مره و هذا العمل و الختم یقره
 الرزق و یهدی الامور المشکله و الذین محبت خیر مره و لیکن من اللها
 و القهقهه التبه و لا ترخص قد هاهنا لا تبدل مضرها و الدعاء هذا
 یا ماجد یا جواد یا حلیم یا خیر یا امان یا اکریم استملک تحفه من
 تحفک یا اکریم یا ارحم الراحمین و یصلح بها شانی بر حیات
 یا ارحم الراحمین ان کان و ذی فی السماء فانزله و ان کان فی الارض

و آیه دوم اینست محمد رسول الله و الذين آمنوا معه ما مغفرة و اجرا
 از سوره انفصیل بعد گوید و پیش سبیل و لا تحسر علینا یا رب **هم سوره هم** بر که
 در دست کمال هر روز یکی بخواند تا سال دوم زیارت خانه خدا عز و جل شود
 و صحت بخیر گردد **و سوره هم** و سبیل تا چهل شب هر شب چهل نوبت بخواند و هر وقت بایستد
 و اما لایحه اینده من فی حق خیر می رسد این آیه را سه مرتبه تکرار کند و سوره را تمام
 کند از برای قنوت الا غیر اینها بیهوده و کثرت مال ثری عجیب دارد که حقول از کفایت آنجا
 و درین هم مراعات تقوی و هر روز از آن یکی سبهاست شرط است **هم** بر که کسی بخواند
 و همیشه این سوره را بخواند و ثواب بسیار بدو عطا باشد **هم** بر که هر روز
 که هرگاه تا سه شب در پی سوره و سبیل و سوره و پیش از هر یک را هفت بار بخواند
 و سی مرتبه گوید بسم الله الرحمن الرحیم یا ایاک نعبد و یا ایاک نستعین و لا حول
 و لا قوة الا بالله العلی العظیم هر روز که دست باشد چهل کرد و هفت بار یا رب
 یا الله تعالی **هم** در بعضی کتب بنظر رسیده که هر که مال دنیا خواهد بعد از آن
 حشمت مرتبه سوره و پیش هفت مرتبه سوره و سبیل و هفت مرتبه سوره و سبیل

در بعضی کتب آمده است

و هفت مرتبه سوره انفصیل و هفت مرتبه سوره و سبیل و هفت مرتبه سوره و سبیل
 و بعد از آن گوید یا رب یا رب یا رب یا رب یا رب یا رب یا رب یا رب یا رب یا رب
 و شب اول با دویم یا سیم یا چهارم یا پنجم یا ششم یا هفتم یا هشتم یا نهم یا دهم یا یازدهم یا بیستم
 خلعت نقصان در شرایط دعوت است **هم سوره هم** بر که چهل مرتبه بخواند و هر وقت بایستد
 تخم روغن بیدار یا چهارت در ایام ولادت که مثل شب جمعه و مهال آن بخواند بزرگی
 خاتمش را آورد و نمود **هم سوره هم** بر که هر روز که کسی بخواند بخواند **هم** بر که
هم بر که هر وقت بخت یا ادای دین بخت و یکبار بخواند نافع و هر شب بخت
 و دست زرق سه بار بخواند تو سوره زرق بیهوش شود **هم سوره هم** بر که هر روز
 حاجت و کفایت حاجت در مجلس کعبه و شش بار بخواند حاجت او روا شود
هم آیه الکرسی بجزیه ای اولاد و سلم مانند از هیچ نبیست چهل مرتبه بخواند و هر وقت
 بنویسد و بر کوه کند و سلم مانند **هم سوره هم** بر که هر روز که کسی بخواند
 علوی باشد بجهت رفته سه مرتبه سوره را بخواند و در خانه حاجت خود را بخواهد
 بگذراند تا سه روز و درین ایام که حاجت در دست و در همان روز برآورده شود

باید ابتدا از روز چهارشنبه نماید و جمعه ختم کند و اگر مطلب دفع دشمن باشد وقت
 عزوبانی با تمیل را بهین قسم بیاورد و مجرب است **میت** و دست که از جنبه
 توانگری در روز چهارشنبه آخر ماه صفر یک از سوره الم نشرح و البقره و اذکار
 الصلاه و قل هو الله را بعد از اغتسلت بخواند از مال دنیا فنی و توانگر گردد و در وقت
ختم سوره الم نشرح بجهت هر طبعی سه روز اول سوره فاتحه را هفت مرتبه بخواند ^{بفصد}
 صلوات بفرستد و در بار الم نشرح را بخواند بعد از آن هزار و یکبار سوره
 توحید را بعد از آن هفت بار فاتحه را بخواند و صد صلوات بفرستد پس بماند
 که سه روز گذرد و کم آمد حاصل کرد و بهجت و دست رزق چهل و یکبار سوره الم نشرح
 بخواند نافع است **ختم سوره قل یا ایها الکافرون** در کتب معتدله الهی گفته
 رسول خدا صلی الله علیه و آله مرویست که هر که بانداد بعد از نماز صبح روز جمعه
 قبل از طلوع آفتاب ده بار این سوره را بخواند و صد صلوات بفرستد بفرمان
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَتَسْلِمَ بَرَاءِ وَطَبِيعِهِ که ده بار بخواند بفرمان
 خداوند شد راوی گوید که من او را بخوابم کردم **ختم سوره انزلنا هکجه** و تسبیح

از روزی چهارشنبه

در روز روزی ده مرتبه بعد از نماز صبح بخواند و قدرت حق بر او باشد نماید و اگر
 بجزایست **میت** بعضی از معنی و این دعا گفته اند که اگر کسی این سوره را از روزی
 هر حاجتی و طبعی بگوید و هفت مرتبه بخواند بجا آید و آورده شود و بهین حد
 از برای وضع ضرر و فاقه و زوال غرت و همتاج و از برای فنی و زودت و ^{بفصد}
 و ادای دین از مجرب است و از حضرت صادق علیه السلام حدیثی دارد است
 که هر که بخواست کند باین سوره روزی ادا از جای رسد که همان نموده
 و بفرماند که بعد و ختم آن سجد و چهارست **ختم سوره الفلق** از حضرت امام
 جعفر صادق علیه السلام نقل است که هر که این سوره را ادا کند نماید در هر کار
 و در هر کاری که در مانده باشد و بار بخواند بجا آید و اگر آنکه مایه کن بر یک کج
 از این سوره بر پوست سنجی بنویسد و با خود دارد در روزی اذکار کرد و در وقت
 سخت تمام یا به نیت آنکه در وقت نماز خود دو رکعت **ختم سوره نوری** از کلمات
 علیه السلام مرویست که بجهت خلاصی از دنیا است میت و یکی بخواند نافع است و اگر
 این سوره را در وقت آمدن باران صد بار بخواند و از خدا بخواهد آب خور و آب آلود

در این سوره
 و از این سوره
 و از این سوره

وَالْعَبُونَ وَالْمَرْعُ وَالْمَرْعُ وَالْفَقْرُ يُرْفَعُ مَا بِهِمُ **الاعراف** يَكْتَبُ فِيهَا
وَمَا وَرَدَ فُلُقُ عَلَى الشَّجَرَةِ شَيْءٌ وَالْمَرْعُ يَجْعَلُ **النساء** مَنْ دَفَنَ شَيْئًا
وَصَاحَ عَنْهُ فَلْيَكْتَبْ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَوَقَّعُوا الْأَمْثَالَ الْآتِيَةَ فِي
أَنَاءٍ حَيِّدِينَ وَبِمَاءٍ مَطْرٍ وَبِرُشْفٍ فِي مَكَانٍ الَّذِي فِيهِ الْمَدْفُونُ
يُفْضَرُ بِرُشْفٍ اللَّهُ وَمَنْ قَرَأَ مِنْهَا عَلَى مَرْءٍ فَلَهُ سِدْرُ الْمُنْتَهَى وَبِمَاءٍ الْآتِيَةِ
فَلَوْ بِنَا الْآتِيَةَ عَلَى الْمَعْدَةِ الْمَوْجُودَةِ بِرَأْسِ **المائدة** مَنْ كَتَبَهَا وَجَعَلَهَا
فِي مَرْئٍ أَوْ سَدَّ وَفِيهِمْ قَبْرٌ لَهُ شَيْءٌ **الأنعام** مَنْ كَتَبَ مِنْهَا لِيَدُلَّ
فِي مَرْطَابٍ وَقَدْ تَحَرَّاهُ وَقَوْلُهُ وَإِنْ تَبَيَّنَ أَنَّ اللَّهَ يُفْضَرُ الْآتِيَةَ وَجَعَلَهَا
عَلَى وَجْهِ الْغَيْبِ وَالْيَدِ فِي **الاعراف** مَنْ كَتَبَهَا بِمَاءٍ وَرَدَّ وَخُضْرَانٍ
وَعَلَّقَهَا عَلَيْهِ آمِنٌ مِنَ الْخَيْفِ وَالشَّعْبِ وَالْعَدُوِّ وَالظَّلَالِ فِي الطَّرِيقِ
الأنعام مَنْ عَلَّقَهَا عَلَيْهِ أَوْ نَقَبَ مِنْ يَدٍ حَاكِمٍ الْأَمْرِ لَهُ عَلَى خَصْمِهِ
التوبة مَنْ جَعَلَهَا فِي حِجَابٍ أَوْ قَلْبٍ أَوْ آمِنٍ مِنَ الْقُصُوفِ وَالْمَغْنَمِ
البقرة قَوْلُهُ تَعَالَى فِيهَا وَإِذَا مَنَّ الْأَنْفُسُ أَنْ يَخْلُقَ الْخَيْبَةَ الْآتِيَةَ لَوْجٍ

الرَّحْمَنُ وَالْآتِيَةُ

الرَّحْمَنُ وَالْآتِيَةُ وَالْغَيْبُ يَكْتَبُ فِيهَا وَطَرَفُهُ بَطْنُهُ ثُمَّ يَدُلُّهَا الْفَجَانُ وَبِمَاءٍ
لَيْسَ وَتَعْلَقُ عَلَى بَابِ لَيْسَ وَتَدْنُ مِنْ هَذِهِ الْأَوْجَاعِ بِالزَّيْتِ الْمَذْكُورِ **الأنعام**
مَنْ خَشِيَ قَوْلَهُ قَوْلَهُ أَوْ كَبَّرَ فِيهَا فِيمَا فِيهَا اللَّهُ فَيَجْعَلُهَا الْآتِيَةَ بِحُطِّ الشَّيْءِ فِي
الْجَبْرِ يَكْتَبُ فِي الْوَجْهِ سَاجٍ وَيُثَبِّتُ فِي مَقْدَمِهَا **يوسف** وَمَنْ كَتَبَهَا وَجَعَلَهَا
فِي مَرْئٍ فَلَهُ ثَلَاثُ أَيَّامٍ وَأَخْرَجَهَا إِلَى الْجَدِّ وَالْبَيْتِ مِنْ خَارِجٍ وَفِيهَا لَمْ يَسْعُرْ
السُّلْطَانُ يَدْعُوهُ إِلَى النَّصْرِ وَهَذَا لَمْ يَخْطُوهُ وَجَاهًا وَمَنْ كَتَبَهَا وَشَرَفَهَا
سَهَّلَ اللَّهُ الرِّزْقَ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ **الرعد** مَنْ عَلَّقَهَا عَلَيْهِ السَّلَامُ تَبَيَّنَ آمِنٌ بِهَا
الْأَوَّلُ فَلْيَقْرَأْ عَلَيْهَا هَذِهِ الْآيَاتِ سَبْعًا فِي نَقْصَانِ الشَّجَرِ وَمَنْ كَتَبَهَا
خَيْبَةَ الْآتِيَةِ وَبَيَّنَّ الْجِبَالَ تَبَيَّنَتْ فَكَانَتْ مَبْنًى مَبْنًى **الأنعام** مَنْ كَتَبَهَا
فِي خَوْفٍ حَرٍّ وَبَيَّنَّهَا وَعَلَّقَهَا عَلَى عَصَا الصَّغِيرِ آمِنٌ مِنَ الْفَرْجِ وَالْكَفَا
وَالنَّوَاجِ وَخَيْبِ الْأَسْوَءِ **الحج** مَنْ كَتَبَهَا بِزُخْرَانٍ وَسَقَاهَا لَامَةً فَلَهُ
لِللَّيْلِ كَرَامَتَانِ وَمَنْ كَتَبَهَا وَجَعَلَهَا فِي خَيْبٍ أَوْ عَصَا كَثْرَ مَعِيهِ وَكَبَّرَ
وَدْنَاهُ **الصل** مَنْ جَعَلَهَا فِي حَاظِ بَيْتَانِ أَوْ شَوْفَةٍ شَجَرَةٍ الْأَوْسَطِ

لئلا يات الصلح **الضام** من اعتكلت بما لها ذلتا و جاعبه
 من قوله او كثر برجلك هذا فليل يا و شراب من الكثر من كذا
 هذه الآية وهو يخبر بحسن بعثها **الزهر** من جعلها على عضده كان
 محبوبا في عين الناس و اقول عليه **غيرها** من كتبها اليد و جعلها
 في دكان كثر نومه او بيتان كثر ثمره و ان جعلها ذوق فروح او دمل بر
 باذنه **وصلت** من كتبها بناء المطر و محارها و سخن بناها كحل و اكله
 به رفع الرمد و البياض و اوجاع العين **السوري** من كتبها و شربها
 في سقرة قل عطشه و ان وش هذا الماء على مصرع احرق شيئا
 و لم يبد الله **التحريم** من سقاها المزيج بالخافه اطاعت و ماؤها
 تنفع العصور من البطن و يسهل المخرج و من جعلها امن من كل مشر
 و ان وضعت راثم لو ربي نومه **الاحمر** من جعلها كان
 محابا محبوبا امن من كل ملك و من شربها امن من كل نمام و ان
 عاتق على طفل حين يظن و هو امن من الجن و النور **الحامه** من جعلها

امن من كل

امن من كل مخدود و من جعلها تحت داسه كفى شر الجن **الاحفان** من
 كتبها في مصفحة و غلبها بيا و زهر و شربها كان و حبها محبوبا باطلا
محمد من ملقها عليه في القتال نص و من شربها ما دس منه
 الرعب و الزهر و من تراها في البحر امن منه **الفقع** من علمها عليه امن من
 السلطان و ان علق على حائط اوديت له يقربه و ان شرب المرأة ما
 دسها **الحجرات** اذا عاتق في مكان لم يقربه و ان شرب المرأة شيئا
 و ان عاتق على طين لم يبد الله **طانه** من كتبها في مصفحة
 و محارها بناء المطر و شربها الخاف و الوها و ذلتا على بطنه و منه
 زال ألمه و ان غسل بما لها تم العقل الصغير و جبت اسنانه **غيره** **الذبا**
 اذا عاتق على مطلقه و صحت سريها **الطور** اذا ادمن مراتها النجوم
 خرج و المسافر امن و جوس **الحج** قوله تعالى امن هذا الحديث يعنون
 و يفتككون و لا يكون و انتم سامدون و كتب و طلق النكاح **الاطفال** **القها**
 من كتبها يوم الجمعة وقت الظهر و جعلها تحت حمامه كان محبوبا مقبولا

الرجل فيربطها باليد والرجل على الرعدة والمصروع وكبت
على حافظ البيت فيذهب هو **الواقعة** سهل الولادة فليحفظ **الحمل**
من مائها عليه من من الحديد في الضال واذا فرغت على الحديد يخرج
من غير العرق في الحرة والودم والجروح والقروح بمائها بزيادة ماء
ومن حملها لم يرضه **المجادلة** يقرأ عند المريض يكن وعلى ما بين
يحفظ وان طرحت والمجنون لم يفسد ومن قراها حفظ من كل شيء
الحشر من كتبها في جام فجاج وشربها بماء اللط وشربها في حفظ
والفتنة المصنة تكتب ثلثة ايام متواليه وتلقى الطحول فيقول الله
الصف من او من قراها في سفره حفظ فيه الى ان يرجع لبلده من كل
قرايتها ليلا ونهارا واصباحا ومساء امن من وسوسة الشيطان
النافعون يقرأ على الذمل يري باذنه تعالى **التقابين** من قراها في
على حاكم كفيه **الخلا** اذا كتبت على سقفه منه وصحت ورويت في
بيت او درش ماؤها في التهران والوجيان يذهب ما بهم ومن الاذن

قرايتها بين

قرايتها يسبق عليه دين **الملاك** تحفظ عن السب وتنجيه من العدا
التي **العلة** اذا علمت على من به وجع الفرس والصداع سكن **الحا**
تحفظ الحنين بقلبا من كل اقد واذا سقى الحنين منها ساعة وضع
دكاه وحفظ من القوام والشيطان **المعارج** من قراها امن من
الاحتلام والاحلام القرمه وحفظ الى ان يصبح **نوح** من اذن
قرايتها ليلا او نهارا او متى في حانية قضيت الحنين من شربها في
كل شيء يجره وعذب من ينظره وهي يرم الحنين في موضع الذعب
متلى فيه ومن قرايتها ودخل على حاكم امن وعلى مخزون حفظه وان
فك او دين قضى **الزمن** من اذن قرايتها راعى النبي صلى الله عليه
واله في يومه **المدش** من اذن قرايتها راعى الله تعالى في اخرها
حانية قضيت او حفظ القرآن حفظه **الفتنة** قرايتها يقي الصلب
وشرب ماؤها يقي الضعف **المه** **سلوات** من قراها في خصوصية
مصر حفته ونزل الذمل بقلبا **النهار** من كتبها في ورق طين يخرس

وما ورد وجعلها قل فوه وسهر وحفظ وقل فله وان علت على
خبر كان فيه قوة عظيمة وشرب ما فيها قبل مرض البطن **الثاني**
من قراها مائة مرة أو مائة مرة أو مائة مرة من حملها العا
الخبر في طريقه وكفى ما الله ومن قراها على عين قد مضت ثلاثة
أيام كل يوم سبعة غزوت ومن قراها على مدفون قد وصل عنه
أرشه الله تعالى **الثالث** قراها على العين يموي بصرها
وتزيل الهم والحزن **الرابع** قراها يخرج السموم ويصل
الماء ويؤمن الخائف **الخامس** قراها على المحزون يحفظ **السادس**
تسهل الولادة علقا فإذا وضعت فترعه عنها سريعا وقراها على
الزمانة ويحفظها وعلى الساعة يسكنها وإذا كتبت على جابط
منزل ذهب موامد **السابع** من قراها في فراشه حفظ أو على نمل
عند خروجه من موامد في البيت من الأهل والمال ومن
قرا من أواما إلى قوله قتل أصحابه وكفى شر الذناب **الثامن** من

بما لها البراء

بما لها البراء مكنت ولم يتج ومن قراها على أي شرب كان أمية
من الحق **الأعلى** قراها على الأذن الدنوة البواسير وعلى الموضع المنقح
تزيل ذلك **العاشر** إذا قرأت على ما يؤكل آمن فيه من الشكر
وعلى ما يولد عليه الله **الحادي عشر** قراها الحرة عشرة مرة على ذكره تفر
جامع رزق ولدا يقرع به **الحادي عشر** من ما لها من في حيا
أم وإذا علمت على الطفل أول ما يولد من من القصص **الثاني** الشرب
من ما لها تنكين الرخيف والجزير **الثاني** قراها في أذن المخرج يوق
القصر **الثاني** قراها على الشيء المنقح يذكره **العاشر** شرب ما فيها يغتني الماء
ويضع الماشاة ويقع من البرودة وقراها على الصدر القوي
المها **الثاني** من قراها على طعام جعل فيه الشفاء **الثاني** من قراها
في البحر سلم منه **الثاني** من قراها على ما يبدع وحفظ ومن شرب من
ما لها وهب الله له الثور في بصره واليقين في قلبه وزد في الحكمة
وان قراها مائة مرة أو مائة مرة أو مائة مرة أو مائة مرة أو مائة مرة

فراوات على خضوع وولغ فيه واذا فراوات على دهن وودو خلط باين
امراه وصفت منه صاحب البقم نفعه واذا حلت مراه من حديد
حديا شد يدا وكبت القدر على المراه فزحزان ثم يدخل من بين القو
نبتا مطلا وينظر في المراه فورا ويرى اذنه تعالى وار كفت في مجار
حديد وعسل بناء المطر وحبل فيه شئ من سكر وشربه مبره
وجع الكبد يرى اذنه تعالى ومن قراها عند زوال الشمس مائه
روعي النبي صلى الله عليه واله في نفسه ومن قراها على ليله جميعها
لم ساقوا ابدل ومن ادا الحج فليلبس ثوبا جديدا وياخذ قنح ماء
يقراها عليها خمس وثلاثين مرة ويرش عليه ثم يصلي اربع ركعات
تسليمتين يقرأ فيهن ما شاء ثم يسبل الحج فانه يروقه **الباب** في شتم
الغاييل اذا شرب من ما هما وتعلق على صاحب اليرقان وعلى من
بياض العين بعد ان ثبريا من ما هما وتدفع قرائها شرا الطعام
المشموم واذا اخذت كفت تراب من مفرق اربع طرف واقربها النوا

قد مشرب

ووشد بين المجتبعين على الصلاه فانهم يفرقوا واذا كبت على جميع الاقد
الزالت **الزوال** فيؤمنه ويخاف من السلطان **العاديات** قرائها تلخ
الخائف والولعان والمجايح والبطان والمذيعون مما بهم **القاهرة**
سليق على من قل عليه الرزق **التكاثر** فانه يضر للصداع اذا فراوات
عليه **العصر** يقرأ على المخزون يحفظ وعلى المشوم يبره ومن كبتها
ليله للبعه بعد العشاء الاخر وحملها ودخل على حاكم امن فيه
الحمة يقرأ على العين الموجهة **الضيل** من قراها في الحرب فوق
على القتال واذا فراوات بين الصكرين انهزم الباقى بهما واذا
علقت على الرياح التي تصادم كمرت ما تصدمه **القرش** من قراها
على طعام امن من ضرره ومن قراها جامع قبل طلوع الشمس يزيل
من طبعه الذين من قراها بعد صلوة الفجر مائه كان في خطا
الكوت اذا ضلت الدابة فقرأها في اذنه اليمنى ثلثا وفي اليسرى
انما اضربها في جنبها برجله اثناء الله **الحج** من قراها عند طلوع

الشمس مشرقا ثم دعا بما اذا احتجب دعائه **النصر** من قرأها في
 صلوة سبعا مئلت وجبت له الله الصلوة في الدنيا والآخرة
 يقرأ على الأوجاع والأمراض فيقرأ الله **الأخلاص** يقرأ على
 العين الزمردة يبرء بإذن الله تعالى **المودفين** من قرأها كل ليلة
 آمن من الجن والنسوة ومن علمهما على طفل أو من الجن
 والقوام **باب چهارم** در هاء سور قرآنی و عدد اسم جلاله
 کدر هر سوره و تمام و ترتیب آنها و سوره ای قرآنی درین مدال نوشته شده است
 آن سوره که در سوره است چنانکه برادر و سید و حمیده بگویم و آن سوره که در تمام
 و سوره زیر اسمهای سوره ای مصنف مجید است که تصدیق و چهارده سوره است

۱۸۰ الفاتحه	۱۸۱ البقره	۱۸۲ البقره	۱۸۳ البقره
۱۸۴ البقره	۱۸۵ البقره	۱۸۶ البقره	۱۸۷ البقره

۱۸۸ البقره	۱۸۹ البقره	۱۹۰ البقره	۱۹۱ البقره
۱۹۲ البقره	۱۹۳ البقره	۱۹۴ البقره	۱۹۵ البقره
۱۹۶ البقره	۱۹۷ البقره	۱۹۸ البقره	۱۹۹ البقره
۲۰۰ البقره	۲۰۱ البقره	۲۰۲ البقره	۲۰۳ البقره
۲۰۴ البقره	۲۰۵ البقره	۲۰۶ البقره	۲۰۷ البقره
۲۰۸ البقره	۲۰۹ البقره	۲۱۰ البقره	۲۱۱ البقره
۲۱۲ البقره	۲۱۳ البقره	۲۱۴ البقره	۲۱۵ البقره

خ	مرد برادر و برادر	ط	مرد که بیای جمع کند
ظ	زنی پنهان بوی	ع	کوهان شتر
غ	نزد که بیدار کند	ف	گفت دریا
ق	مردن توانگر	ک	اصلاح اور دکان
ل	نیز نیک کرد	م	آب شور
ن	و دات	و	شتر دو کوهان
ه	چراغ بخور دی اندر	لا	سینه قتل
ح	کوش دربان		داریم تحقیق الامور
باب عیشم در عدد و کل کلام به محمد			
عدد و کل کلام از نوای سید			
۲۲۹۵۶۱۷۱			
عدد و کل کلام از مع سید			
۲۳۰۴۶۴۷۷			
ا	۴۸۸۹۲		
ب	۲۲۱۵۶		
ت	۴۷۱۹۰۱۰۰		
ث	۹۷۹۰۲۶۰۶		
ج	۹۹۱۶۶۱		
ح	۲۲۱۰۴		
خ	۱۵۰۱۱۰۰		
د	۲۲۹۹۲		
ذ	۲۴۵۳۸۰۰		

ر	۱۳۴۱۰۰۰	تیسر از اول الم
ز	۱۰۵۵۶	برادر الی ناد
س	۶۹۵۹۴۰	مرد و برادر و برادر
ش	۲۲۲۵۰۰	۸۹۶۰۲
ص	۲۵۶۶۵۲۰	
ض	۱۰۲۰۵۶۰۰	
ط	۱۱۳۱۶	
ظ	۲۵۶۸۰۰	
ع	۶۵۸۶۳۰	
غ	۱۲۲۹۰۰۰	
ق	۶۱۹۹۲۰	
ف	۶۱۱۲۰۰	
ک	۲۱۲۴۰	
ل	۱۰۰۵۶۶۰	
م	۱۰۷۶۸۸۰	
ن	۱۲۴۱۷۵۰	
و	۱۰۸۴۸۰	
ز	۱۲۰۶۰۹۲۰	

اور پراپرٹیٹس والی بحث پر

[illegible]

در چهارده نویسه با خود و در هر روز

انرا نظر کند از شدت بود و بوی و

این در دین شریف

19

[illegible]

[illegible]

207

نکوت است که هر که کسر حرفه را و علی را و مرجع است و حضرت بخوبی دیده و خود دارد
و بیرون دریا و اطراف کنه از جمیع قیامت محفوظ باشد و در هر که حکمت شیخ و امامت شیخ
و بر زبان ایشان آمده و بیرون دریا و اطراف کنه و هر که کسر حرفه را و علی را و مرجع است و حضرت بخوبی دیده و خود دارد
و بیرون دریا و اطراف کنه از جمیع قیامت محفوظ باشد و در هر که حکمت شیخ و امامت شیخ

عزالي	مظفر	العجاي	عبد	عوزالك	قالتوا
عزالي	مظفر	العجاي	عبد	عوزالك	قالتوا
مظفر	العجاي	عبد	عوزالك	قالتوا	عزم
العجاي	عبد	عوزالك	قالتوا	عزم	عزم
عبد	عوزالك	قالتوا	عزم	عزم	عزم
عوزالك	قالتوا	عزم	عزم	عزم	عزم
قالتوا	عزم	عزم	عزم	عزم	عزم

این منبع کجاست؟ دارد

لاشده است

This image shows a 10x10 grid of handwritten Arabic text in Maghrebi script. The text is written in black ink on aged, slightly discolored paper. The grid contains 100 individual entries, each consisting of a few words or a short phrase. The handwriting is consistent throughout the grid, suggesting a single scribe. The entries appear to be organized in a systematic manner, possibly by date or by a specific theme.

A close-up of a manuscript page featuring dense, flowing cursive script in red ink on aged, yellowish paper. The text is arranged in horizontal lines, filling most of the page area.

مفتوحا

مشق اول است که حضرت امیر المومنین علیه السلام فرمودند که موزی بن علی را به مدینه و اهل مسجد کوفه
بودند چو شمس را از دوزخ و عنایان برسد عیال را صغیر عیال که هر که داشت و هر که جزو عیال
بود برآورده و برانزاده و بپایه دریا خود دارد و هر روز در آن فضا که از هیچ افات و جنات
و کشتن و آفت و آمان نبوده شود و در آن اثر آیه که بر او ظاهر است عیال را بنده و غلام و جانیان
کردند و هر که بوی فتنه و آفتی داشته باشد و دست چنان نباشد و در او آواش و جانیان
و در آن که در دهن و آفت

[illegible]

[illegible][illegible]

منزل ۲

ਸਰਗੋਵਿੰਦ ਸ੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਸ੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦ

